

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG HAVILAPJA

2016/2
XXVIII. évfolyam, 3. szám

150 Ft |

HITÜNKÉRT, ELVEINKÉRT HOZOTT ÁLDOZAT

A kép forrása: szepo.com

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.

Máté 5,11

KALENDÁRIUM
FEBRUÁR – BÖJTELŐ HAVA –
TÉLUTÓ – JÉGBONTÓ HAVA

Február 1. – 70 esztendeje (1946) kiáltották ki a második Magyar Köztársaságot

„Respublika, szabadság gyermeke / S szabadság anyja, világ jótévője, / Ki bujdosol, mint a Rákócziak, / Köszöntelek a távolból előre! / Most hódolok, midőn még messze vagy, / Midőn még rémes átkozott neved van...” (Petőfi)

Február 1. – civilek napja

A civil szféra szerepe egyre fontosabb lenne, mert megváltoztathatná a hatalom egyensúlyát a döntéshozók és a társadalom között, az utóbbi javára. A civil társadalomhoz tartoznak a polgári kezdeményezések mindazon formái, amelyekben a polgárok önkéntesen vesznek részt érdekeik és értékeik megjelenítése-védelme érdekében, és amely kezdeményezések a döntéshozóktól, vagyis a politikusoktól függetlenül, autonóm módon működnek.

Február 3. – 900 esztendeje hunyt el Könyves Kálmán magyar király

Megreformálta, enyhítette elődje, Szt. László törvényeit. Eltörölte a kínzást, nem engedte, hogy a püspökök hűbéresküti tegyenek a pápának. Ellenezte, hogy tanulatlan személyeket nevezhessenek ki egyházi pozíciókba.

Február 10. – hamvazószerda

A húsvét ünnepét megelőző 40 napos nagyböjt kezdete. Neve onnan származik, hogy az őskeresztények vezeklésként hamut szórtak a fejükre (hamvazkodás).

Február 11. – betegek világnapja

„És az Isten eltöröl minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jelenések 21,4)

Február 23. – 25 esztendeje hunyt el Csanádi Imre költő

„Mink is azért magunkat megalázzuk, / vállunkról mind e világ hívságát lemálházzuk, / hogy az Örök Dicsőséget meglássuk.” (Csanádi I.: Kikeleti kanta)

Február 24. – 180 esztendeje hunyt el Berzsenyi Dániel költő

„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: / Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.” (Berzsenyi D.: Fohászkodás)

Február 24. – Mátyás napja (a közeledő tavasz „ünnepe”)

A Lévi nemzetségéből, Betlehemből származó Mátyást sorshúzással választották az apostolok közé, Júdás helyébe, hogy velük együtt tanúskodják Krisztus föltámadásáról – olvasható az Apostolok Cselekedetei első fejezetében.

Február 26. – A februári pátens 155. évfordulója

1861. február 26-án adta ki Ferenc József császár az ún. februári pátent, melyben még egyszer, utoljára kísérletet tett a Habsburg Birodalom központosítására. Annak ellenére, hogy a benne foglaltak végül mégsem valósultak meg, az 1867-es kiegyezéshez vezető út egyik fontos mérföldköve volt.

Február – 5 esztendeje, 2011 februárjában foglalt állást a MET

a méltatlanul kiszorított, mellőzött, üldözött filozófusok, művészek mellett.

(„Háttér”: <http://www.metropol.hu/cikk/678374-filozofusok-celkeresztben>)

(Összeállította: KZ)

Élet és Világosság

Tartalom

KALENDÁRIUM – Február.....	2
BEVEZETŐ GONDOLATOK	
Boldogok (Iványi Gábor).....	4
AKTUÁLIS	
Az elvek és a hűség a Bibliában (Bereczky Géza).....	5
NŐK AZ EGYHÁZBAN, NŐK A VILÁGBAN	
Sophie Scholl (Szabó Ildikó).....	6
OLVASÓNK ÍRTA	
Isten hiánya a Bibliában (Marxné Zsuzsa).....	7
HITÉPÍTŐ IRODALOM	
Tony Campolo története (Czövek Olivérné ford.).....	8
GONDOLKODJUNK!	
A hit feláldozása (Kovács Judit).....	10
ÍGY TÖRTÉNT	
A hónap jelese – Könyves Kálmán (Kerecsényi Zoltán).....	11
IFI SAROK (Tdk).....	12
ZSIDÓ ÉLET	
A zsidóság hitben való meggyőződése (Schlesinger Hanna).....	13
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN	
Egész életem tiéd legyen! (Göncz Zoltán).....	15
ISTENTISZTELETI REND – Február.....	16
ÉLET ÉS IRODALOM	
Ki kérdezt? (Karinthy Frigyes).....	17
ÉLET ÉS ZENE	
Az ellenállás melódiai (Göncz Zoltán).....	18
KITEKINTŐ	
Akinek nincs elvei, semmije sincs (Bartus László).....	20
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA (ig).....	22
HÍRMOZAIK.....	26
AJÁNLÓ (KKS).....	27
ÉLET ÉS VIDÁMSÁG (Iklódy László).....	27
RÍMELŐ.....	28

Hangoló

Manapság egyre több reklám és mozgalom arra buzdít bennünket, hogy mindent a saját élvezetünkre csináljunk, legalábbis próbáljuk a legnagyobb élvezetet kipróbálni egy munkából, kirándulásból, felkészülésből, netán zuhanyzásból.

Félreértés ne essék, nem pártolom, hogy örömtelenül gürizzünk és napjaink szürkén, unalmasan teljenek. Igenis csodálatos dolog mindenben felfedezni a szépséget, a boldogságot.

Lehetséges-e azonban ez úgy, hogy közben szilárd elveink legyenek, és azok mellett kitartsunk? (A dolog persze egyszerűbb, ha e kőbe vésett elv az, hogy nincsenek elveink.)

Jézus élete egyértelmű példája annak, milyen, amikor valaki semmilyen körülmények között nem enged abból, amit igaznak, jónak, egyenesnek tart. Sajnos az elvhűség nem mindig jár megbecsüléssel, tisztelettel az emberek részéről. Ha erre vágyunk, más utat érdemesebb választanunk. Persze lehetünk igazodási pont, sokak tanácsadója, példaképe, de a hitünk melletti kiállás nem garantálja a könnyű életet.

Lehet, hogy később vagy egyáltalán nem kapjuk meg az áhított állást, esetleg a meglévőt fenyegetjük, ha kinyitjuk a szánkat; nem érvényesülünk úgy anyagilag (hazánkban egyébként is elterjedt nézet, hogy aki gazdag, az bizonyára nem becsületes úton szerezte javait), politikailag, vagy akár a magánéletben.

Mit hozhatnánk fel tehát a hit avagy elveink védelmének érdekében? Miért fontos, hogy legyenek egyáltalán?

Talán hogy ne tévesszük magunkat szem elől, hogy tiszta szemmel lássuk a célt, hogy kikössünk egy napon a parton, ahol nincs ketye, korrupció, igazságtalanság.

Iványi Margit

Az illusztrációk forrása: <http://all-free-download.com>

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515
 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank
 Rt.: 11708001-05080 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor
 * Munkatársak: Iklódy Janka, Kovács Judit, Lendvai Éva * Művészeti szerkesztő: Farkas Csilla * Éves előfizetési díj: 1800 Ft
 * Egyes példányszám ára 150 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalaiban.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

Boldogok

„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.” Máté 5,10

A Hegyi Beszéd egyik nehezen emészthető mondata áll előttünk. Nem is szól másoknak, csak azoknak, akik Jézus tanítványai, vagy azok akarnak lenni. De nekik fel kell dolgozniuk a fenti példamondatunk három fontos tételét.

Az első arról szól, hogy kik is tekinthetők igazán boldogoknak. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy ebből az örömteli állapotból ki vannak zárva (boldogtalanságra vannak kényszerítve) azok, akiket mellőznek, akik nem élvezik a vezetői kegyet, akiknek amúgy sem anyagilag, sem földi vonatkozásban, „erkölcsileg” vagy érzelmileg semmi okuk nem lenne a boldogságra. Római testvéreink igen gyakran mártírokat (mint amilyen Edith Stein, a neves ateista filozófusból hitvalló kereszténnyé, sőt apácává lett kortársunk volt, aki zsidó sorstársait és rokonait követte Auschwitzba, és vállalta szeretetből a természetes sorsközösséget, és a végső megsemmisítést velük) vagy önfeláldozó embereket (a leprásokat és más szegényeket segítő, teljes nincstelenséget fogadó Teréz anya is volt) avatnak boldogokká. Gyanítom, hogy ezek a boldogok titkon gyakran sírtak, olykor talán önmaguk tehetetlensége miatt is. De Isten szemével láthatták a világot, és bőrükön érezték a világért mindent odaadó atyai önfeláldozás áldozathozatalának súlyát.

A második mondatrészünk: „akik háborúságot szenvednek az igazságért”. Nem tagadjuk, hogy nehezen békélünk meg a gondolattal, hogy az igazságtalanságért külsőleg kevesebb háborúságot szenvednek az ilyen fajta korokban az elkövetők. Hiábavaló a kérdés, mégis felvetjük (amit már Jób is panaszt), miért szenved az igazságkereső és -követő ember. De a múlandó világ hatalmi környezete mindig szemben áll Isten országával. Mi mégis inkább tartozunk az Úrhoz.

A harmadik gondolatunk, amit csak részben tapasztalatunk itt: „övék a mennyek országa”. Mindenki országot akar. Saját, bármi áron megszerzett jogosultságokat akár jogtalanságok árán is. De ezek földi rendszerek vagy territóriumok, melyek előbb vagy utóbb úgyis megváltoznak, megsemmisülnek. Isten országában az él már most is, aki Isten uralma alatt tudja az életét, cselekedeteinek, döntéseinek mozzintatórugója az, hogy vajon az, ahogyan dönt, harmóniában van-e az isteni igazságossággal, méltányossággal, szolidaritással, irgalmassággal és szeretettel. Az Isten országában botladoztunk, amikor az elmúlt évben is minden hivatalos földi akarattal ellentétben tevőlegesen igyekeztünk szeretni azokat, akik elveszítve otthonukat, új hazát kerestek, vagy amikor figyelmeztettük az önmaguk előnyeit jogtiprással megerősíteni igyekvő hatalmasokat arra, hogy Istennek adnak számot tetteikért.

Boldognak lenni nem kényelmes és nem izgalmak nélküli előnyös pozíció. De Isten Országához tartozni mindenképpen is csodálatos dolog. Mégis boldogok vagyunk.

Iványi Gábor

AKTUÁLIS

Az elvek és a hűség a Bibliában

Amikor az Úr az Édenkertben hiába tiltotta meg az első emberpárnak, hogy egyék arról a bizonyos fáról, amelynek gyümölcsétől olyanná lett, és most magát az Istent idézem „mint egy közülünk, ismer jót és rosszat”, nos, az Úr elveihez hűen azt is közölte, hogy az ember az élet fájáról már nem vehet semmiféle gyümölcsöt, nem élhet örökké (1Mózes 3,22). Az elv szót tudomásom szerint nem tartalmazza a Biblia, sőt, a szót a múlt században annyit használták sokszor eredeti értelmével visszaélve, hogy mára lett egy kis rossz mellékíze is. Vagy elmúlt már ez a rossz mellékíz? Ki tudja? Mindenesetre az elvhű kommunista kifejezést igen sokszor használták mind a Rákosi-, mind a Kádár-rezsimben, elvben kötelező volt az elvhűség.

Ha az elv szó nem is, de a hűség szó annál többször szerepel a Könyvek Könyvében. Amikor Pál az 1Korinthus 9-ben azt írja, hogy „hűséges az Isten”, akkor a lényegre tapint. Amikor Isten szól az emberhez, és ígér neki valamit, akkor teljesen biztos az, hogy Ő állja majd szavát. A kérdés mindig az, hogy az ember mennyire hűséges az Istenhez, vagy hűséges-e egyáltalán.

Isten mindenesetre mindig pontosan közli velünk, hogy mihez tartsuk magunkat. A fő irányelv, amelyhez hűségesnek kell lennünk, az a Tízparancsolat, ám Mózes törvényei összesen 613 parancsolatot tartalmaznak. Amikor Jézusnak egy farizeus azt a kérdést teszi fel, hogy melyik a főparancs, stílszerűen a legfőbb elv, Jézus felidézi az istenszeretet (5Mózes 6,5) és a felebaráti szeretet törvényét (3Mózes 19,18).

A zsidó vallás mindössze egyetlenegy alapelvet ismer, ez pedig a híres *Halljad, Izrael* kezdetű ima (5Mózes 6,4). Több dogmára véleményük szerint azért nincs szükség, mert ha egy hittétellel valaki nem ért egyet, és mégis valania kell azt, akkor az képmutatáshoz vezethet. Minél több a dogma, annál nagyobb ennek a veszélye.

A Bibliában szereplő emberek Isten iránti hűségük alapján ítéltetnek meg. Életük fontos pillanataiban döntöttek úgy, hogy kitartanak Isten mellett. Ez nem mindig volt könnyű, valakinek nem is mindig sikerült. Nagyon sok királyról olvassuk az Ószövetségben, hogy azt tette, amit rossznak tart az Úr, ám voltak ellenpéldák is, mint például Dávid, aki ha sokszor és sokat vétkezett is, mindig megbánta, vagy éppen Salamon, akinek bölcsessége közmondásos volt.

Az Istennek tetsző uralkodó, Jósias visszaállította a Jahve-kultuszt, mély hatást tett rá egy tekercs, amelyről úgy vélték, hogy a királyság előtti időkből való, s a szövetség hagyományára vonatkozó előírásokat tartalmazott. A szöveg ismerete döntő fordulatot adott reformjainak. A Templomot megtisztította minden idegen kultusztól, mindenestül Istennek szentelte.

A próféták természetesen elhűbbek voltak a királyoknál. Csak egyetlen példa a sok közül: Illés teljesen egyedül tartott ki a hite mellett, sőt azt is felismerte, hogy az Urat nem a tomboló és látványos természeti elemekben, hanem a leghalkabb hangban kell keresni.

Jób hűségét a végletekig, sőt még tán azon is túl tette próbára az Úr, de a Sátánnal való alkujában mégiscsak már az elején kikötötte, kímélni kell Jób életét.

Ananiás, Azariás és Mizaél története Dániel könyve 3. fejezetében, a babiloni fogságban lévő Izrael élménye volt arról, hogy az Úr megmenti a hozzá hűségeseket. A három zsidó ifjú Dániel próféta társa volt a fogságban. Nebukadnezár hatalmas aranyszobrot állított, mely előtt halálbüntetés terhe mellett mindenkinek hódolnia kellett. A három ifjú ezt megtagadta, ezért tüzes kemencébe vetették őket. A tűz azonban nem ártott nekik, mert az Úr angyala megóvta őket ettől a bajtól is. A tűz közepében föl-alá járkálva énekeltek, aminek láttára nem túl elhű, de mégis bölcs módon a király Izrael Istenét áldotta, majd ismét halálbüntetést helyezett kilátásba, de most már azoknak, akik káromolják a három ifjú Istenét, vagyis az egyedüli igaz Istent, Jahvét.

Bereczky Géza

NŐK AZ EGYHÁZBAN,
NŐK A VILÁGBAN

Sophie Scholl
(1921. május 9. – 1943. február 22.)

Sophie Scholl, a müncheni egyetem biológia és filozófia szakos hallgatója még nem volt 22 éves, amikor, két és fél évvel idősebb bátyjával, Hans Scholl orvostanhallgatóval és egy egyetemista társukkal együtt kivégezték. Nem voltak született ellenállók és lázadók. Eleinte mindketten hittek Hitlernek, és helyesnek tartották elképzeléseit. Sophie belépett a német lányszövetségbe is, és bátorságpróbákat szervezett, hogy igazi németként önmagából és másokból a lehető legtöbbet hozza ki. Később testvéreivel, apjuk dörgedelmes intellemei ellenére, mindketten tagjai lettek a Hitlerjugendnek is.

Sophie a háború kitörése után lassan ébredt rá, hogy az eleinte helyesnek tartott út mennyire téves. 1940-ben evangélikus óvónői tanulmányokba kezdett, hogy a fiatalok számára kötelező munkaszolgálatot elkerülje. Ez a terv nem sikerült, és a fél évet Krauchenwies-ben töltötte, ahol irodai munkát végzett. Ez alatt az időszak alatt kerültek a kezébe Szent Ágoston művei. Az olvasottak megváltoztat-

ták gondolkodását, tapasztalatai pedig fokozatosan szembefordították őt Hitler rendszerével.

A bátyja, ha más úton is, de szintén szembefordult kamaszkora eszményeivel. Hans számára a közösségi lét mindenek felett állt. Őt érte az a „megtiszteltetés”, hogy egy nürnbergi pártgyűlésen vihette a Hitlerjugend zászlaját. Ám hamarosan ő is ráébredt, hogy ez a szervezet korlátok közé szorítja az általa olyan nagyra tartott vélemény- és gondolatszabadságot. Hans úgy döntött, hogy belép a rivális Jungenschaftba, amely ekkorra már több németországi városban megszerveződött. A bajtársiasságot középpontba állító szervezet hol burkoltan, hol nyíltan támadta a náci rezsim politikáját. 1937-ben a Gestapo többüket letartóztatta, köztük egy rövid időre Hansot is.

1942-ben kezdte meg egyetemi tanulmányait Münchenben a Lajos Miksa egyetemen; ahová nemsokára húga is követte. Sophie a bátyján keresztül sok egyetemistát megismert, akik hozzá hasonlóan helytelenítették mindazt, ami Németországban történt. Noha a testvére távol akarta tartani az ellenálló csoporttól, Sophie-nak sikerült csatlakoznia hozzájuk. Részt vett a Fehér Rózsa diákszervezet nyíltan rendszerellenes kritikát tartalmazó röplapjainak készítésében és terjesztésében.

Amikor Hitler diktatúrája nyílt terrorrá változott, a Fehér Rózsa csoport tagjai egyre inkább azt érezték, szembe kell szállniuk a hatalommal. 1942. június 27. és július 12. között Hans és barátja, Alex Schmorell számos, a német értelmiséghez intézett levelet fogalmazott meg és terjesztett szét, mert úgy látták, hogy az értelmiség az a réteg, amely 1918 óta politikailag folyamatosan alulmaradt, ugyanakkor az egyetlen olyan erő, amely képes megbuktatni a rendszert.

Telefonfülkékben és parkoló autókban hagyták felhívásaikat. Egyetemi hallgatótársaik segítségével más városokba, Kölnbe, Stuttgartba, Berlinbe és Bécsbe is eljuttatták röpirataikat. Ezek nagy feltűnést keltettek, és intenzív nyomozás kezdődött a szerzők kiléte után. Februárban a Gestapo a müncheni diákság köreiből kezdte sejteni a röp-

Élet és Világosság

lapok íróit. 1943 februárjában megjelent a Fehér Rózsa hatodik röplapja, amely a nemzetiszocialista kormány bukását, és egy új szellemű Európa megalapítását sürgette. A röplap Nagy-Britanniába is eljutott, ahol 1943 őszén ki nyomtatták, és brit repülőgépek fedélzetéről szórták szét Németország felett, szövegét a BBC rádió is terjesztette.

Az írást Sophie filozófiatanára, Kurt Huber gondolatai hatották át, de – hogy minél több diákot érjenek el – az egyetemisták Arisztotelésztől, Schillertől, Goethe-től és a Bibliából is vettek idézeteket, amelyek írók, professzorok, orvosok, kávézó-, étterem- és vegyesbolt-tulajdonosok egyre szélesebb köréhez jutottak el.

1943. február 18-án Sophie Scholl és testvére szórólappal akcióban vett részt a müncheni egyetemen, ahol körülbelül 1700 röplapot osztottak szét. A lapon található szöveg utolsó mondata így hangzott: *„Népünk készen áll arra, hogy szembeszegüljön Európának a nemzetiszocialisták által törtenő leigázásával.”*

Az intézmény gondnoka 11 óra körül fedezte fel tettüket, és a rektori hivatalba vitte őket. Az egyetem rektora és jogtanácsosa több órai kihallgatás után átadta őket a Gestapónak, és ezzel a biztos halálnak. A müncheni Gestapo központba szállították a testvéreket, ahol február 18-tól 20-ig hallgatták ki őket. Ahogy a Gestapo jegyzőkönyvéből kiderül, Sophie Scholl makacsul próbálta barátait védeni, saját magát és Hans testvérét állítva be főszervezőknek.

Elfogásuk után négy nappal, 1943. február 22-én a népbíróság halálra ítélte őket „hazaáruló tevékenység pártolásáért”, „hazaárulás előkészítéséért” és a „véderő bomlasztásáért”. Még aznap 17 óra körül Sophie Schollt és testvérét, Hans Schollt, valamint a február 20-án letartóztatott Christoph Probst nevű társukat a hóhér guillotine-nal lefejezte.

Szabó Ildikó

Források: wikipedia.org és www.ng.hu; kép: https://www.bundesarchiv.de/oef-fentlichkeitsarbeit/bilder_dokumente/03388/index-30.html

OLVASÓNK ÍRTA

Isten hiánya a Bibliában

A Biblia írói mélységesen meg voltak győződve arról, hogy Isten pillantása nyugszik rajtuk, figyelni életüket, tetteiket és ismeri gondolataikat is. Azt is erősen hitték, hogy Isten jó, segít, oltalmaz és boldoggá is teszi az Őt követőket. Ugyanakkor viszont azt is tudták, hogy amikor vétkeznek, Isten büntetéseként szenvedések fogják érni őket. Ilyenkor irigylésre méltóan elteltek bűnbánattal. Fejükre szórt föld pora alatt, darócruhában fohászokdtek az irgalmas Istenhez, aki visszafogadta őket szeretetében, és megszüntette a csapásokat.

Bűn és büntetés

Megdöbbenően őszinte, például, a Báruk próféta által tanított bűnvallomás: *„Ezt mondjátok: az Úr, a mi Istenünké az igazságosság, a miénk pedig arcunk megszegyenülése, miékként azt ez a nap egész Júdán, Jeruzsálem lakóin, királyainkon, főembereinken, papjainkon, prófétáinkon és atyáinkon mutatja.*

Vétkezünk az Úr, a mi Istenünk előtt, nem hittünk neki, és nem bízunk benne; nem engedelmeskedtünk neki, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek arra a szavára, hogy kövessük parancsait, amelyeket adott nekünk. Attól a naptól fogva, amelyen kivette atyáinkat Egyiptom földjéről, mind a mai napig engedetlenség voltunk, az Úr, a mi Istenünk iránt, és eltávoztunk és elfordultunk, hogy ne halljuk szavát. Azt cse-

lekedtük, ami gonosz az Úr, a mi Istenünk szeme előtt.” (Báruk 1,15-22)

Hasonló ehhez a vallomáshoz az a hosszú ima is, amely a babiloni fogságból visszatérők engesztelő istentiszteletén hangzott el. Őszintén megvallják az imádkozók, hogy *„királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem követték törvényedet, nem figyeltünk parancsaidra, és figyelmeztetéseidre [...] nem szolgáltak neked és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. És lám, ma szolgátságban vagyunk.”* (Nehémiás 9,34-36)

A bűnbánat könnyei azonban Isten irgalmában bízva örömmé változnak: Nehémiás kormányzó és Ezsdrás pap a bűneit bánva zokogó népet így buzdítják: *„Az Urunk szent napja ez! Ne szomorkodjatok, mert az Úr öröme a ti erőitök!”* (Nehémiás 8,10)

Örömben is, szomorúságban is Istenhez fordultak Izrael népének fiai, így tudták feldolgozni az élet viszontagságait, és megőrizni istenhitüket akkor is, amikor úgy tűnt, Isten megvonta tőlük áldást osztó jelenlétét.

Isten hallgat, nem felel

Egyes esetekben azonban nem sikerült a „bűn-büntetés-bűnbánat-bocsánatkérés-megbocsátás-jólét helyreállítása” sorozattal értelmezniük az eseményeket.

– folytatás a 14. oldalon –

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Tony Campolo történetei (folytatás)

A vakolat keverése

Christopher Wren építészként tevékenykedett, és ő volt a világ néhány legszebb templomának építője. Pl. jelentős része volt a londoni Szent Pál katedrális építésében. A katedrális építése idején felkereste az építkezést, és a munkájukról kérdezte a különböző mestereket. A kijárat felé tartva feltűnt neki egy idős ember, aki a vakolatot keverte. Odalépett hozzá, és megszólította: „Jó ember, mit csinál?” A férfi nem tudta, hogy Christopher Wrennel van dolga, és büszkén mondta: „Hogy mit csinállok? Hát egy csodálatos katedrális építkeztünk!” Micsoda csodálatos hozzáállás a munkához! A cementkeverő munkás saját munkáját olyan összefüggésben látta, ami az ő szerény hozzájárulásának mérhetetlen jelentőséget adott. Ha minden munkánkra az Univerzum Nagy Építésze tervének egy részeként tekintենék, ittlétünk értelmet nyerne.

Rizikó

Olykor hivatásunk annyira fogságában tart, hogy lelki erőnket elrabolja csak azért, mert egyszerűen félünk a kitérés kockázatától. Pedig hát éppen a kockázatok teszik széppé az életet. Kisfiú koromban egyik kedvenc játékunk a botos-labda volt. Egy seprűnyél kellett hozzá, és egy fél teniszlabda. Akárhány gyerek játszhatta. Egyetlen hátránya volt, hogy az utcán akadályoztuk vele a forgalmat. Aztán jött a rendőr, és elkergetett minket. Ez ellen nem lehetett kifogásunk, hiszen ezért fizették őket. Sokkal jobban zavart, hogy mindig elvették a seprűnyelet, s így nem tudtunk tovább játszani. Egy nap, mikor játszani szerettünk volna, sehol sem tudtunk felhajtani seprűnyelet. Mindegyiket „lefoglalták”, és a rendőrörs hátsó szobájában helyezték el. Barátimmal házuk előtt a lépcsőn ültünk, mikor így szóltam: „Valakinek be kellene lopakodnia a rendőrörsre, hogy visszazerezzon néhány seprűnyelet.” Egyik barátom kijelentette: „Fogadjunk, hogy te nem mered megtenni!” Nyugat-Philadelphia utcáin, ahonnan származom, egy ilyen kihívást lehetetlen volt elutasítani, különben gyáva nyúlnek neveztek volna. Így szóltam tehát: „Oké. Megteszem, de segítenetek kell. Be kell mennetek, és el kell terelnetek a figyelmüket. Tömjétek tele a fülüket. Mondjátok például, hogy az iskolában egy fogalmazást kell írni... bármit. Kérdezzetek, kérdezzetek, beszéltesse-

őket. Én közben belopakodom a hátsó szobába, és öt seprűnyelet kihozok... ha sikerül. Különben ott maradnak a nyelek... és én is!”

Megtették, amit mondtam, és én teljesítettem az ígéretet. Mialatt elterelték a rendőrök figyelmét, én besurran- tam a hátsó szobába, kihoztam az öt nyelet, és kiosontam a kijáraton. Azóta Tony Campolo neve Nyugat-Philadelphia utcáin legenda! Én vagyok az, aki kirabolta a rendőrséget! Nincs nagyszerűbb az életben, mint vállalni a kockázatot. Aki nevet, kockáztatja, hogy bolondnak nézzék. Aki könnyeinek szabad folyást enged, kockáztatja, hogy szentimentálisnak nevezzék. Aki odalép a másikhoz, kockáztatja, hogy visszautasítják. Aki elmondja, hogy érzi magát, kockáztatja, hogy meglássák az igazi arcát. Aki nyilvánosságra hozza az ötleteit, kockáztatja, hogy kigúnyolják. Aki szeretetet ad, kockáztatja, hogy nem viszonzják. Aki él, az számol a kockázattal, hogy meg kell halnia. Aki reménykedik, számolnia kell azzal, hogy a remények kétségbeesésben végződnek. Aki merész, kockáztatja, hogy csődöt mond. Még sincs a rizikónak alternatívája, mert semmi sem rizikósabb az életben, mint a biztosra menni. Azt szeretném ezzel mondani, hogy a belső megelégedettség hiánya és üressége, amit hivatásodban megélsz, valószínűleg nem ad más választást, mint mindent egy lapra feltenni, kockáztatni, belekezdeni abba, amire a szívédben Isten Lelke hív.

Eladott álmok

Egyszer egy csapat diákkal Haitin missziós projektjeinket látogattam meg. Az ország északi részén egy beteggondozónk volt, s mikor megérkeztünk, láttuk, hogy több mint 300 paciens áll sorba, hogy kezelést kapjon. A gondozóban csak egy orvos volt és 2 ápolónő, akik naponta mindössze 60-70 beteget tudtak ellátni, a többit el kellett küldeni. Világos volt, hogy sokan nem tudnak másodszer is eljönni. Túl gyengék voltak a fárasztó utazáshoz. Végül egyik diákom, Charlie így fordult az orvoshoz: „Doktor úr, orvos leszek, és egy napon idejövök dolgozni! Majd meglátja! Ha befejeztem a főiskolát, az orvosira megyek. Missziós orvos leszek itt, ezen az állomáson. Majd meglátja, így lesz!” Néhány évvel később New York-ban találkoztam Charlie-val. Véletlenül futottunk össze az utcán, és beszélgetni kezdtünk. A szokásos udvariaskodás után megállapítottam,

Élet és Világosság

hogy – s ezt javára írom – valóban orvos lett. De tudják, mire specializálta magát? Kozmetikai sebészetre, de nem olyanra, mely értelmes célt szolgál. Pontosan azt a területet kereste ki magának, mely egy szexre alapuló társadalom szüleménye, azaz melyben a nőt melle térfogata alapján ítélik meg. Mennél tovább hallgattam, annál inkább felfordult a gyomrom. Elmondta, hogy még jár templomba, és a misszionáriusokat is támogatja. Beszélt és beszélt, míg végül torkig lettem. „Állj! – szakítottam félbe – Nem akarok erről többet hallani! Charlie, neked voltak álmaid! Hatni akartál az életeddel! És most nézd, mi lett belőled! Eladtad az álmaidat! Életre szóló vágyaidat elárultad! És miért? Egy Porschéért és egy extra nagy úszómedencéért! Értelmes fiatalember vagy mérhetetlen lehetőségekkel, és te eladtad a lelked egy rendszernek, hogy minél kellemesebben élhess. Magyarázkodhatsz, ameddig akarsz, de az az igazság, hogy eladtad magad! Hallod?” Néhány évvel később elmeséltem ezt a történetet egy dél-kaliforniai evangélikus templomban. A hallgatóság soraiban ült egy fiatalember, akinek idegrendszeri rendellenessége volt: 45 másodpercenként kellemetlen hangon nyögött. Igyekeztem koncentrálni, és elég nehezemre esett, hogy ne vesztsem el a fonalat. Már szinte rászántam magam, hogy megkérjem, menjen ki, de összeszedtem magam, hogy befejezzem a prédikációt ilyen körülmények között is. Majd visszamentem a hotelbe, ahol a szállásom volt, és nagyon szerencsétlennek éreztem magam, hogy ilyen sikertelen volt az este. Két hét múlva levelet kaptam a gyülekezet egy nő tagjától. Azt írta, hogy az illető fiatalember éppen a betegsége miatt csak ritkán jön az istentiszteletre. Azon az estén mégis úgy döntött, hogy elmegy, mert olvasta néhány könyvemet, és nagyon megkedvelt. Egészen biztos volt benne, hogy nem fog zavarni. (Amitől én még rosszabbul éreztem magam!) Aztán – írta tovább az asszony – a férfi elment a fiatal felnőttek bibliaórájára, és valamit mondani akart. Mindent megtett, hogy gondolatait a nyögések ellenére jól összefoglalja. Elmesélte Charlie történetét, amit a prédikációmban hallott, és végül kijelentette: „Én soha nem lehetek orvos, mert beteg vagyok. Soha nem mehetek a misszióba, ahogy Charlie tehette volna. De ha lehetne... ha lehetne, nem tékozolnám el úgy az életemet, mint Charlie az övét.” Az óra végén négy fiatal döntött úgy, hogy a misszióba megy.

Mire van szüksége az embereknek?

Gyakran hívnak meg vállalati rendezvényekhez előadást tartani. Egyszer Amerika egyik legnagyobb biztosítási intézményének egy ülésére voltam hivatalos, ahol ügynökök továbbképzése zajlott. Az előttem szóló előadó igazán cso-

dálatos volt. Előadásának témája így hangzott: „Hogyan adjunk el az embereknek olyan biztosításokat, amelyekre egyáltalán nincs szükségük?” Kitűnően beszélt, és olyan ügyesen forgatta a szót, hogy a publikum szinte csüngött az ajkán. Nyilvánvaló volt, hogy az a biztosítási ügynök, aki az ő szabályait használja, még több biztosítást tud rábeszélni a kuncsaftra akkor is, ha az már a legmagasabb fokú biztosítással rendelkezett. Arról beszélt, hogyan lehet az emberek félelmeit és aggodalmait kihasználni, manipulálni őket, hogy aláírják a szerződést, mielőtt észbe kapnának, hogy ezekre az ajánlatokra nincs is szükségük. A vevők manipulálására ajánlott pszichológiai trükk igazán csodafegyvernek tűnt. Utána én következtem. Egy mondatdal kezdtem az előadásomat, mely egyszerű és közvetlen kijelentés volt: „Hölgyeim és uraim, mindaz, amit az imént hallottak, hamis!” Elképzelhetik, hogy ez a mondat úgy hatott a közönségre, mintha villám csapott volna le köztük. Folytattam. Elmagyaráztam, hogy a biztosítási ügynökök az ország azon kevés eladóhoz tartoznak, akik az embereknek azt ajánlják, amire valóban szükségük van. „Az emberek biztosítás nélkül nem boldogulnak. Miért is alacsonyodjanak le azzal, hogy olyanoknak adják el a terméküket, akik már amúgy is eléggé be vannak biztosítva, mikor pedig annyian vannak, akiknek nincs meg az a védelmük, amire igazán szükségük lenne? Nem lenne szabad a vevőket manipulálni! Nem helyes olyasmit rájuk tukmálni, amire egyáltalán nincs szükségük, csak hogy önök az ő kárukra extra jutalékot zsebeljenek be! Az emberek méltóságát tiszteletben kell tartani, és úgy is kell velük bánni. Ne süllyedjenek le a saját színvonaluk alá azzal, hogy azt adják el nekik, amire nincs szükségük!” Aztán meséltem nekik egy barátomról, aki azt hallotta Martin Luther King Jr.-ról, hogy semmilyen életbiztosítása nincs. Két hétig a sarkában volt, míg végül elcsípte egy hotel szobájában. Meggyőzte, hogy életbiztosítást kell kötnie több mint egymillió dollárról. Alig egy év múlva gyilkos golyó végzett Martin Luther King Jr.-ral, s miután a zűrzavar lecsillapodott a haláleset körül, ez az életbiztosítás volt az egyetlen, ami a családjának megmaradt. Barátom felismerte, hogy az állandó veszélyben élő embernek szüksége van erre, és nagy meglepéssel nyugtázta, hogy tudott a családnak segíteni. Tehát mindenben, amit teszünk, az emberek megsegítését kell szem előtt tartanunk. Úgy tekintsük a munkánkat, hogy Isten szolgálatában állunk. Előadásom végén a cég vezetőségének elnöke volt az első, aki felugrott, és megröppent.

(Folytatjuk)

Fordította: Czövek Olivérné

GONDOLKODJUNK!

A hit feláldozása

*De mondd, hogyan lehet, hogy mitse félsz
e mély középpontig onnan leszállni,
ahova vágyad égve visszanéz?»
»Mert oly buzgón látszol tudásra várni,
elmondom hát« – felelte – »nem titok,
miért nem félek onnan idejárni.
Félni csak oly dolgoktól lehet ok,
amelyeknek hatalmából baj érhet;
másoktól nem, mert ártalmatlanok.*

(Dante, *Isteni színjáték*, Babits Mihály fordításában)

Amikor ezt a kérdést hallom, hajlandó vagyok-e, képes vagyok-e áldozatot hozni hitemért, nem válaszolhatok mást, mint ezt: nem tudom. Csak remélhetem, hogy igen. Ismerve magamat egyáltalán nem vagyok róla meggyőződve, hogy milyen döntéseket hoztam volna vasúti hivatalnokként, ha a II. világháború alatt élek, és nem tudom, hogy később képes lettem volna-e ellenállni a besúgásra való felkérésnek. Nem tudhatom, mert nem „oly korban élek én”. De korunknak is megvannak a sajátos kihívásai, még ha ezek egyelőre nem is kényszerítenek minket egzisztenciánkat alapjaiban megrengető áldozatokra, legalábbis a világnak ezen a tájékán. Mégis, ezekre is reagálni kell, és saját reakciómmal esetleg csalódást okozok önmagamnak, mert azzal szembesülök, nem vagyok képes akármilyen áldozatra, és főleg nem akárkiért, különösen most, hogy gyermekeim vannak.

Mert a kérdés persze gyakran foglalkoztat, és bennem összekapcsolódik a gyermekeim létezésével. Kisfiam megszületésével olyan fordulópont következett be életemben, amelyet előtte el sem tudtam képzelni. Születésével személységem, amelyet előtte oly nagy figyelemmel építgettem fel a sziklára vetett alapra, hirtelen romokban hevert. Az építőkövek még megvoltak, de minden egyes darab helye, funkciója kérdésessé vált – és hát persze az is kérdésessé vált, hogy jó alapra építettem-e. Gyermekeim sokszor a megütközés kövei és botránkozás szikláinak számomra – méghozzá azért, mert folyamatosan önmagam határaival szembesítenek. Az újjáépítés folyamatos, de már semmi nem olyan egyértelmű, mint azelőtt – és ez egy olyan dolog, amit én, aki természetemnél fogva mindig a biztonságot és a szabályokat kerestem, eleinte kétségbeejtőnek találtam, ma már egy izgalmas felfedezésnek, amely

naponta arra kényszerít, lépjek ki a biztonsági zónámból, és próbáljam a Lélek szabadságában élni az életem. S ez hol sikerül, hol egyáltalán nem.

Ezzel a katartikus, folyamatos tapasztalattal kapcsolatban pedig a kérdés számomra nem is ez: hajlandó vagyok-e, képes vagyok-e áldozatot hozni hitemért, hanem hogy hajlandó vagyok-e feláldozni hitemet. Ábrahám és Izsák története a Teremtés könyvének 22. fejezetében nekem erről is szól: hajlandó-e Ábrahám feláldozni hitét Uráért. Hajlandó-e a tapasztalatai alapján kialakult istenképet feláldozni Istenéért? Hajlandó-e feláldozni a Teremtőért abbéli hitét, hogy ő, Ábrahám kicsoda e teremtett világban? S hajlandó-e feláldozni mindezek megtestesítőjét, gyermekét, aki iránt olyan szeretetet érez, amely számára előtte ismeretlen volt? Két dolgot tudott: honnan jön és hová megy – még ha e pillanatban ez is kérdésessé vált, mégis ez adhatott erőt, hogy emberfeletti és egyben embertelen tettek végrehajtásához vezető úton elinduljon.

Judit, zsidó hősnő tudta, honnan jön és hová megy. Célja népének megmentése volt, népéé, amellyel teljes mértékben azonosult. Oly mértékben azonosult céljával, hogy képes volt feláldozni saját szentségét, hitét, hazudott és embert ölt. Nem azért, hogy a Paradicsomba jusson, és egészen biztosan nem azért, mert szerette a halált és ennek érdekében a hazugság sem állt tőle távol, hanem azért mert mindenképp felett szerette az életet, a szabadságot, amelyet Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene népének ajándékozott. És ezért hajlandó volt valami olyant tenni, amiért személye a mai napig megkérdőjelezett, olyannyira, hogy a héber bibliába be sem került a róla szóló könyv.

Élet és Világosság

Egy másik szent zsidó nő, Eszter, a népével való teljes azonosságot áldozta fel népéért, s Isten megáldotta tetteit: „Te mindenről tudsz, tudod azt is, hogy gyűlöltem a gonoszok dicsőségét, s borzadok a körülmételetleneknek és minden idegennek ágyától. Ismered szorultságomat, hogy dicsőségem jelvényét, amelyet homlokomon hordok azokon a napokon, amikor meg kell jelennem, mennyire szégyellem. Utálom, mint a havi tisztuláskor beszennyezett ruhát, s nem is viselem nyugalmam napjaiban.”

Jézus tudta, honnan jön és hová megy. És bár a Tórából egy tagat sem vett el, mert a törvényt beteljesíteni jött, nem eltörölni, ezzel együtt mégis hajlandó volt feláldozni hitéért önmagát, abbéli hitét, hogy az Atya sohasem hagyja el őt, az egyszülöttet: „ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?” Az Istennel való egyenlőségéhez sem ragaszkodott, mint zsákmányhoz.

Tudom-e, tudhatom-e egyáltalán, hogy honnan jövök, és hová megyek, és ha tudom, felfogom-e, hogy milyen hatalmas szabadsággal és felelősséggel jár ez? Hagyom-e, hogy a megütközés köve és botránkozás sziklája legyen számomra Jézus, hogy saját határaimmal szembesítsen, ahogyan a gyermekeim? *El tudom-e képzelni, hogy „a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az Ő útai útaimnál, és gondolatai gondolataimnál?”* *Át tudom-e adni magamat a szélnek, amely „fű, a hová akar, és annak zúgását hallom, de nem tudom, honnan jő és hová megy”.* Képesse tesz-e engem ez a tudás arra, hogy saját szabályaimat felrúgva enni és inni adjak olyanoknak, akikkel inkább nem ülnék le egy asztalhoz, képes vagyok-e befogadni olyanokat, akiknek a jelenléte akár veszélyeztetheti is létezésemet? A Jézusba vetett biztonságot adó, rendszerbe foglalt hitemhez mint zsákmányhoz ragaszkodom-e, vagy „megelégszem” Jézussal?

Kovács Judit

ÍGY TÖRTÉNT

A hónap jelese – Könyves Kálmán

A 900 esztendeje, 1116. február 3-án, Székesfehérváron elhunyt uralkodó a korabeli Európa talán legfelvilágosultabb politikusa lehetett.

Géza király fiát, a testi fogyatékoságokat is magán viselő, könyveket kedvelő unokaöccsét, Kálmánt Szent László papnak, s előbb az általa megszervezett váradi püspökség élére, majd királynak szánta. Kálmán azonban nem akart uralkodó lenni, ezért a felavatás előtt Lengyelországba szökött, ahonnan – egy huzavona után – végül nagybátyja visszahívatta, és az addig pártolt öcs, Álmos herceg helyett mégiscsak ő lett a király-jelölt, majd – miután visszaadta püspöki jelvényeit – a tényleges magyar uralkodó. Királyságán végighúzódott mellőzött testvérének és híveinek fenyegetése, mígnem 1113-ban a lázadásra készülő Álmost és fiát megvakíttatta. Kálmán a belső megosztottságnak hamar véget vetett, elvi megfontolások alapján hozott döntéseivel megerősítette a kora középkori magyar államot. Gyakorlatilag uralkodása idején alakult ki a középkori Magyarország közjogi szerkezete.

Növelte a külkereskedelmi forgalmat, adóreformot vezetett be, átvizsgáltatta a korábbi, igencsak szigorú Szent László-i törvényeket, helyettük újabbakat, korszerűbbeket alkotott, például bíráskodási reformot hajtott végre, enyhítette a tolvajlással kapcsolatos büntetéseket, s külön dekrétumban tagadta a boszorkányok létezését. Külpolitikájával a reformpápaságot támogatta, nem engedte, hogy a püspökök hűbéresküt tegyenek a pápának, gátolta, hogy tanulatlan személyek kerülhessenek egyházi pozíciókba. A keresztes hadjáratok meghirdetésekor pedig szembeszállt a hazánkon átvonuló, fosztogató keresztes-csapatokkal, s csak a rendezett hadak átvonulását volt hajlandó biztosítani.

Külföldi kortársai elismeréssel voltak az egyházi és világi dolgokban igencsak jártas Kálmán iránt. Ő volt az egyetlen Árpád-házi, aki biztosan tudott írni és olvasni, és könyvei is voltak ebből kifolyólag, ami akkor nagyon nagy ritkaságnak számított. Tudását a Magyar Krónika is kiemeli, s elsőként illeti a „Könyves” név-jelzővel.

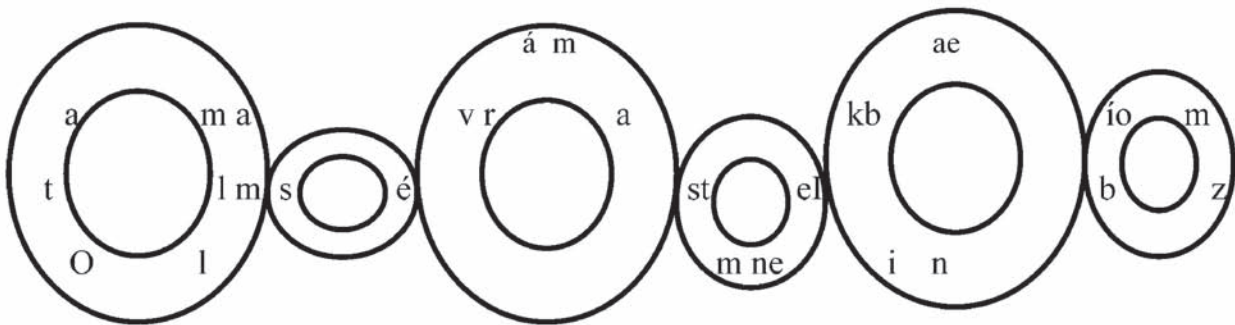
Kerecsényi Zoltán

IFI SAROK

Vállalt meggyőződés a Bibliában

Ha elolvasod Az apostolok cselekedetei 12 fejezetének első 24 versét, megtudhatod, hogy ki volt az a férfi, aki az életét is kockára tette volna a meggyőződéséért.

Próbáld meg a láncszemekben található betűket helyes sorrendbe tenni, majd a kapott szavakat leírva megtanulni a zsol-tárverset! A képet pedig kiszínezheted.

Tdkc

”.....?.....?.....!”

ZSIDÓ ÉLET

A zsidóság hitben való meggyőződése

A zsidóság nem elveivel, hanem meggyőződésével fordul az Örökkévalóhoz. Hogy milyen árat vagyunk hajlandók fizetni hitünkért, nem kérdéses, ahogy az sem, hogy tántoríthatatlanul a végsőig kell elmennünk Izrael védelmében.

És itt nem katonai erőről van szó, hanem a Seregek Ura, az Örökkévaló üzenetéről népünknek: a próféta látomásában a színarany menóra két oldalán egy-egy olajfa áll, melyek mindketten egyformán táplálják (Zakariás könyve 4). Ez a látomás közvetíti a zsidóknak az üzenetet, hogy a legigazabb célokat sem lehet katonai erővel elérni, csak az Örökkévaló szellemével. Ahogy a „szentek legyetek” tórai parancsa sem arról szól, hogy mártírokká legyünk, hanem arról, hogy törekedjünk a szent életre. Persze a zsidó hagyomány is tisztában van vele, hogy sosem érheti el ember ezt a fokozatot, de igyekeznie kell megközelítenie azt, mert Isten egész gyülekezetünktől ezt várja el. A keresztény felfogás szerint a szent ember engedelmes, ájtatos, a törvények és előírások hű követője. A zsidóknak korántsem ez a felfogása. Mózes például még Istennel is vitába szállt, sőt, előfordult, hogy az isteni parancsot is megtagadta. Például amikor botjával rácsapott a kősziklára. Az ünnepi főimában a zsidók bűnvallomást tesznek (mely nem azonos a keresztények körében ismert gyónással). Az itt felsorolt 40 bűn nem vallási vonatkozású, hanem az erkölcsi-társadalmi normák betartásához kapcsolódik. A Tórából tudjuk, hogy az Örökkévalót tulajdonságai alapján ismerhetjük meg, és követjük ezeket. Az Örökkévaló nevét nem ismerhetjük, de a Tóra huszonegy jelzőt használ megismerésére, hogy ezeket a tulajdonságokat igyekezzünk követni. Ezek többek közt a Szent, Mindenható, Irgalmas, Igazságos, Jóságos, Legfelsőbb stb. Mindezekre a tulajdonságokra a jámbor zsidó is törekszik. Tisztelnünk kell az életet, vigyáznunk kell a világra, jobbitanunk kell azt (Tikun Haolam), de ahogy Isten sem ájtatos és engedelmes, úgy ezek a tulajdonságok sem a „szentség” ismervei a zsidó felfogás szerint. De a „szentség törvényeit”, mint pld. a „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”, követnünk kell, mint erkölcsi-társadalmi követelményt.

Hogy hitünkért-vallásunkért milyen áldozatokat hozunk a mai napig, erre válasz, hogy amíg a történelem ol-

vasztótégelyében népek tűntek el az évezredek során, ez a maroknyi nép az üldöztetések ellenére közel 6000 év óta fennmaradt. Száműzetésünk során vallási-isteni törvényeink (halacha) betartása – szellemi vezetőink, rabbijaink segítségével – volt az, ami a szétszórásban is hozzásegített minket ahhoz, hogy zsidók maradjunk. A legnagyobb vérzivatarban is ragaszkodtunk hitünkhöz, ha kellett megvédtük azt fegyveres felkeléssel is. Nem voltunk hajlandók még a barbár korokban sem más isteneket szolgálni. (Kivételt képez itt az aranyborjú esete, melyet a sivatagban „magukra hagyott” zsidók építettek. Még képtelenek voltak felfogni, hogy az Örökkévaló nem megfogható valaki, aki nem hagyja el népét.)

Mi, zsidók az Ószövetség kifejezést azért nem használjuk, mert szerintünk nem lehetséges más szövetség, mint amit az Örökkévaló kötött velünk a Szináj hegyenl. Száműzetésünk során vallási-isteni törvényeink betartása – szellemi vezetőink, rabbijaink segítségével – volt, ami a szétszórásban is hozzásegített minket abban, hogy zsidók maradjunk.

A más népekhez való alkalmazkodást meg kellett tanulnunk az évezredek során úgy, hogy identitásunk megmaradjon. Nem kis feladatot jelentett ez... Ára a kiközösítés, a pogromok, a zsidóellenes törvények, végül a holokauszt volt, ahol zsidók millióit pusztították el „ipari eszközökkel” is. Ráadásul ún. kultúrnépek halálgyáratok létesítettek. Még ezelőtt, 1941-ben a magyarok Kőrösmezőre és Kamanyec-Podolszkij-ba internáltak több 10 ezer zsidót, ahol a biztos halál, akár az élve eltemetés várt rájuk

A galutban élő zsidóság helyzetéhez képest Izrael államának kikiáltása alapvetően megváltoztatta a zsidóság lehetőségeit, életét. A holokausztból megmenekült túlélők saját hazát építhettek. Félelmeik, szorongásaik már nem a napi túlélésért folytatott alkalmazkodásban nyilvánultak meg, hanem régi-új hazájuk féltésében, védelmének építésében. Nagy árat fizettek-fizetnek a zsidók a mai napig azért, hogy ne kelljen félelemben élniük. Ellenségeink sok mindent elkövetnek azért, hogy a félelmet generálják. Izrael állama rövidesen 70 éves lesz, de nem telik el egyetlen nap fennállása óta sem, hogy ne lett volna támadásoknak kitéve. És itt nem csak az intifádákról beszélhetünk... Ha csak az elmúlt hetek történéseit nézzük, a terroristák min-

Élet és Világosság

dent megtesznek annak érdekében, hogy békés hétköznapjainkat feldúlják.

Mostanában is számos merénylet és merényletkísérlet történik országszerte. Még a terhes és kisgyermekes anyákat sem kímélik a terroristák. Gyermekük előtt gyilkolják le szüleiket, vagy a gyermekeket szüleik előtt.

Izrael állama annak ellenére, hogy állampolgárai napi terrortámadásoknak vannak kitéve, mégsem a támadásra, hanem a védelemre készül fel folyamatosan, nem kis áldozatokat hozva, ahogy a lakosság is óriási áldozatokat hoz a fennmaradásért. A lakosság fiai-lányai 18 éves korukban katonának mennek, hogy védjék a zsidó hazát és az övéiket. A telepések tudván, hogy terrortámadásokra számíthatnak, fegyverrel közlekednek, és védik családjaikat. (A baloldal szerint fel kéne adni otthonaikat, és biztonságosabb helyre költözniük.)

A galutban elhíresült vélemény, mely szerint a zsidó gyáva, ma már korántsem támasztható alá semmiféle tényre. Fiatalfiaink, a Makkabeusok büszke leszármazottjai-ként védik a hazát, az ortodoxok ma is járnak tanházaikba, annak ellenére, hogy sokukat ért életellenes terrortámadás

útközben. Ami e sorok írójának is érthetetlen, hogy a mai világban, a szegyeteljes történelmi események után még a védelemre való jogunkat is megkérdőjelezhetik akár európai politikusok is, mint pld. a nemrég Izraelben nem kívánatosnak közölt svéd külügyér, aki elítélte Izraelt azért, hogy a késelő terroristák közül néhányat támadásuk közben likvidáltak a védelmi erők, vagy a lakosság. És az sem kíván kommentárt, hogy az elmúlt évben 22 alkalommal ítélte el az ENSZ Izraelt terrorcselekmények miatt, miközben Szíriát 1 alkalommal. De azért a karaván halad...

Minden zsidó felelős a sorsáért, tetteit maga határozza meg. És a keserves tapasztalatokból tudja, a többiekért is felelős, hiszen vallásunk, népünk csak így képes fennmaradni. A hívő zsidónak bizonyossága és nem pusztán hite van abban, hogy az Örökkévaló, mint annyiszor, most sem hagyja magára népét. A nem vallásos pedig azért hisz Izrael fennmaradásában, mert tudja, hazájáért érdemes, és kell a végsőkig minden eszközzel küzdenie, hiszen ez az a hely, ahol a világban élő összes zsidó otthonra lelhet.

Schlesinger Hanna, Tel-Aviv

Olyan nagy szenvedések értek egyeseket, sőt, az egész népet, melyek az érintettek érzése szerint nem álltak arányban az elkövetett hibákkal. Ilyenkor voltak olyanok, akik perlekedni kezdtek Istennel. A legnevezetesebb köztük Jób.

Jób könyve megkérdőjelezi az addig általánosan elfogadott magyarázatot. A szenvedő Jób ártatlannak vallja magát: „*Én szólok, és te felelsz nekem. Mennyi a gonosztettem és a vétkem? [...] Miért rejtet el orcádat, s gondolsz engem ellenségednek? Széltől hányatott levéllel érezteted hatalmadat, s a száraz polyvát üldözöd!*” (Jób 13, 22-25) „*Bár tudnám, hogyan találjam meg őt, és jussak trónja elé! Fel-tárnám az ügyet előtte, és szám telve elenne ellenvetéssel; ügyelnék a szavakra, amelyekkel válaszol nekem, és megtudnám, mit mond ő nekem! Akkor igazságot tenne velem szemben, és perem győzelemmel végződne. Ha keletnek megyek, nincs ott, ha nyugatnak tartok, nem veszem őt észre, ha balra keresem, nem érem el, ha jobbra fordulok, nem látom.*” (23,3-9) „*Mindhalálig nem tágítok abból, hogy ártatlan vagyok. [...] Jót reméltem, de rossz jött rám, fényt vártam, de sötétség tört elő. [...] Bár lenne, aki meghallana engem, és meghallgatná óhajomat a mindenható.*” (27,5; 30, 26.31.35)

Jób borzalmasan szenved Isten hallgatásától, a szerető Isten hiányától. Az igazságtalannak tűnő Isten már nem is tűnik igazi Istennek. Jób könyve szerint Isten végül megtöri a csendjét, és felel, de ez a felelet sem oldja meg Jób kételyeit. Hatása mégis az, hogy Jób alázatosan elfogadja Isten rendelkezéseinek felfoghatatlan misztériumát.

Míg Jób személyes sorsa miatt perlekedik Istennel, a 44. zsoltár az izraelita nép sorsa miatt teszi ezt. „*De most elvetettél és szegyenben hagytál minket, nem vonultál ki se-*

regeinkkel, ó, Isten, megfutamtottál ellenségeink előtt, és gyűlölőink fosztogatnak minket. Vágójuhok gyanánt odaadtál minket, szétszórtál a nemzetek között. Népedet ár nélkül eladtad, nem lettél gazdagabb a cserével. Kiszolgáltattál szomszédaink gyalázásának, azok nevetésének és gúnyolódásának, akik körülöttünk laknak. [...] Mindez ránk szakadt, pedig mi nem feledtünk el téged, nem szegtük meg szövetségedet. Szívünk nem fordult el tőled, és nem tértek el ösvényeink a te útaidtól, noha kiűztél minket a sakálok helyére, és beborítottál minket a halál árnyékával. Minket mindenkör teérted gyilkolnak, és levágásra szánt juhoknak tartanak. Ébredj fel, miért alszol, uram?” (Zsoltárok 44,10-14; 18-20, 23-25)

A néma Isten, a megtalálhatatlan, sőt, az alvó Isten: ilyen volt az istenhány megtagasztalása Izrael népében. Az a gondolat azonban nem merült fel bennük, hogy talán nem is létezik ez az Isten. Kétszer idézi ugyan a Zsoltárok Könyve azt a mondatot, hogy „nincs Isten”, de mindkét esetben a teljes mondat így hangzik: „*Így szól szívében az esztelen: nincs Isten!*” (Zsoltárok 14,1 és 53,1)

Ha az Ószövetségből eddig idézett szövegekből levonjuk a következtetést, a szenvedés problémájára kétféle választ olvasható ki: 1. a szenvedések bűnök büntetései, amelyekkel Isten igazságosan sújtja a bűnösöket, 2. az igaz embert sújtó szenvedések Isten kifürkészhetetlen akaratóból származnak, melyet az ember képtelen megmagyarázni.

– folytatás a 19. oldalon –

Élet és Világosság

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Egész életem tiéd legyen!

E Vízkereszt ünnepére komponált művet (*Kedves Immánuel, kegyesek hercege – Liebster Immanuel, Herzog der Frommen*, BWV 123) 1725. január 6-án mutatták be Lipcsében. A hattételes kantáta szövege Ahasverus Fritsch (1629–1701) hat-versszakos korálján alapul. A szélső tételekben változatlanul hangzanak el az eredeti vers szélső strófái, míg a középső tételek textusa (erősen támaszkodva az eredeti versszakok tartalmához) ismeretlen librettista munkája. A szöveg az ellenséges külvilág és Jézus védő-óvó szeretetének kontrasztját bontja ki, de kitér arra a kérdésre is, vajon a hívőnek milyen áldozattal kell viszonznia a Megváltó segítségét.

1. Kórus: A bensőséges, ringató ritmusú nyitótétel a korál első sorának („kedves Immánuel”) ereszkedő dallamát ismételteti. A meghitt nyugalom csupán néhány ütem erejéig válik izgatottabbá a „jőjj hamar” (*komm nur bald*) és az „érted lobog” (*nach dir wallt*) szavakra. Ennek ellentéte következik be a „semmi a földön nem lehet” (*nichts kann auf Erden*) szövegrésznel, ekkor ugyanis a zene váratlanul statikussá válik, a basszus-szólam tanácstalanul ismétlődni kezd, körbe-körbe jár (mintha egy hibás hanglemezen a tű állandóan visszaugrana), ezzel is érzékeltetve a földi lehetőségek korlátozottságát. Ebből a hibás, ördögi körből (*circulus vitiosus*) csak az „Immánuel-dallam” megjelenése szabadíthat ki:

Kedves Immánuel, kegyesek hercege, /Te, lelke megváltója, jőjj, jőjj hamar, /A legnagyobb kincset helyezted szívembe, /Mely szeretettől ég, és érted lobog. /Semmi a földön /Kedvesebb nem lehet, /Mint Jézusomat mindig megtartani. (A mű a világhálón meghallgatható: <https://www.youtube.com/watch?v=Fx1u2cCnpWU>)

2. Recitativo (alt): Egyszerű énekbeszéd következik, amelyben a zene híven leképezi a szöveg hangulati és térbeli jellegzetességeit. Magas hangon szól a „mennyei édessége” (*Himmelsüssigkeit*), mélyen a „föld” (Erde), a disszonáns „veszélyt és fájdalmat” (*Gefahr und Schmerz*) – Jézus segítségével révén – az öröme (*Freudigkeit*) oldja fel: *A menny édessége, a kíválasztottak öröme /Már a földön eltölti szívemet és keblemet, /Ha Jézus nevét ajkamra veszem /És rejtett mannáját megízlelem: /Épp úgy, mint harmat száraz földet frissít, /Szívemet /Veszély és fájdalom ellenére /Jézus erejétől öröme ragadja el.*

3. Ária (tenor): A „nehéz keresztút” (*harte Kreuzesreise*) gyötrelmessége határozza meg ennek az áriának kezdetét. A két oboa d’amore fájdalmasan kromatikus dallamában gyakran felbukkan a „keresztmotívum” (pl: aisz’-cisz’-fisz’-a’), ráadásul a szólamok szokatlanul sokszor *keresztetik* is egymást. A kromatikus ereszkedő dallam-körvonal (h-aisz-a-gisz-g-fisz, az úgynevezett *passus duriusculus* = nehéz menet) itt egyértelműen a keresztrefeszítésre utal. (Ezen a dallamon alapul a *b-moll mise Crucifixus*-tétele is.)

Élet és Világosság

A „tomboló vihar” (*Ungewitter*) hatására a lassú tempó allegróvá gyorsul, majd e pusztító erőket Jézus adománya, az „üdv és fény” (*Heil und Licht*) megjelenése nyugtatja el: *A nehéz keresztút! És a könnyek keserű itala! Sem ijeszt engem. / Ha a vihar tombol, / Küld Jézus fentről! Üdvöt és fényt.*

4. Recitativo (basszus): Míg az előző tételben a természet destruktív erői jelentettek veszélyt, most a „pokolbéli ellenség” (*Höllenfeynd*) támadása fenyeget. A szinte törvényszerűen megjelenő diabolikus hangközök (G-cisz, Fisz-c') Jézus megmutatkozása nyomán tiszta harmóniákká oldódnak: *Pokolbéli ellenség nem emészthet engem, / A szűkölő lelkiismeret hallgat. / Mit számít, mennyi ellenség vesz körbe engem? / A halálnak rajtam nincs hatalma, / Győzelmem már bizonyos, / Mert magát segítöm, Jézus, megmutatja.*

5. Ária (basszus): E tételben (a continuo mellett) egy fuvola csatlakozik az énekes szólistához; illetve dehogyis csatlakozik, hiszen az ária kulcsszava a *magány*. E szó (*Einsamkeit*) első elhangzásakor a basszus-szólista annyira magányossá válik, hogy még a continuo is elhallgat mellette! Bach újabb és újabb zenei eszközzel érzékelteti, hogy „nem jó az embernek egyedül lenni”. Az énekes dallamának egy-egy hangja – az idő folyását majdhogynem megakasztva – szinte elviselhetetlenül hosszúvá nyúlik, magasra, majd nagyon mélyre kerül, mígnem – miközben a szólista végképp magára marad – a tétel alaptempója adagióvá lassul. Időtlen magánzárka – ilyen lehet az örök kárhozat? Ebből a kilátástalannak tűnő helyzetből ismét Jézus mutat kiutat: *Hagyj engem, ó, világ, megvetésből! Szomorú magányban! / Jézus, aki testet öltött! És elfogadta áldozatomat, / Mindig velem marad.*

6. Korál: Az előző tételek a világ veszélyeit, gonoszságát sorolták, s az ezektől való megmeneküléshez nyújtott megfizethetetlen segítséget, amelyet Jézus egykori, és azóta is folyamatos megváltó tevékenysége jelent. A zárókorál felveti a kérdést, milyen árat vagyunk hajlandók fizetni e segítségért, hitünkért, meggyőződésünkért, elveinkért? Mit adunk mi? A válasz radikális: egész életünket kell felajánlani! *Ezért, ti hiábavalóságok, örökre távozzatok, / Te, Jézus, Te enyém vagy, s én a tied; / A világtól elfordulok, s magam neked adom; / A szívemben s mondataimban kell lenned. / Egész életem / Tied legyen, / Míg egy nap sírba fektetnek.*

Göncz Zoltán

HAVI ISTENTISZTELETI REND

2016 – A fény és a fényalapú technológiák nemzetközi éve

Az év igéje: „Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.” (Ézsaiás 66,13)

FEBRUÁR

Február hónap igéje: „És amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak, aki ellen panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.” (Márk 11,25)

ISTENTISZTELETEK		BIBLIAÓRÁK	
	<i>Igebely</i>		
Február 7. Ötvened vasárnap (Esto Mihi)	Példabeszédek 9,10 <i>Lukács 18,31-43</i> <i>1Korinthus 12,31-13,13</i>	Első hét	<i>Mi a bocsánat, és miért van rá szükségünk?</i> <i>Zsoltárok 103,8-18</i> <i>„Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz,</i> <i>olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt.”</i>
Február 7. Ötvened vasárnap (Esto Mihi)	Zsidó 4,14-16 <i>Máté 4,1-11</i> <i>1 Mózes 3,1-13</i>	Második hét	<i>Mindenki kaphat bocsánatot?</i> <i>Mindenkinek szüksége van rá?</i> <i>Zsoltárok 32</i> <i>„Vétkemet bevallam néked, bűnömet el nem fedeztem.”</i>
Február 21. Böjt 2. vasárnapja (Reminiscere)	1Thesszalónica 4,1-8 <i>Máté 15,21-28</i> <i>Ézsaiás 5,1-7</i>	Harmadik hét	<i>Amikor Isten megbocsát,</i> <i>de a következmények megmaradnak ...</i> <i>Zsoltárok 51; 2Sámuel 12,9-14</i> <i>„Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.</i> <i>Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.”</i>
Február 28. Böjt 3. vasárnapja (Oculi)	Efézus 5,1-9 <i>Lukács 11,14-23</i> <i>1Királyok 19,1-8</i>	Negyedik hét	<i>Vannak a bocsánatnak batárai?</i> <i>Máté 18,21-22; Zsoltárok 37,1-7</i> <i>„Bízzál az Úrban, és tégy jót ...”</i>

ÉLET ÉS IRODALOM

Karinthy Frigyes: Ki kérdezett?

– Ki kérdezett?

Tréfálva szól rám valaki, mikor beszélni kezdtem - idejövöt, az utcán láttam valamit, és eszembe jutott, hányszor volt ez már így és mindig hiába... pedig milyen egyszerű a dolog! Nekem mindig az volt az érzésem, hogy csak akkor kellene...

– Ki kérdezett?

Így szakított félbe tréfából valaki: de én meghökkentem, és komolyan elhallgattam, és nem tudtam folytatni. Mi történt velem? Aztán nógattak, hogy hát mit akartam mondani, hiába... egyszerre nevetségessé és értelmetlen ostobasággá vált az egész.

Sokszor vagyunk így mondásokkal. Évtizedeken át mondjuk „jó napot!” és „ajánlom magamat” és „egészségére” és „van szerencsém” – és egyszer, évtizedek múlva, odafigyelünk, hogy mit jelent a szó – s hirtelen, mint most is, szakadék nyílik meg a szó alatt – s a szakadékon át a köd és káosz – egy pillanatra az élet szörnyű értelmetlensége.

– Ki kérdezett?

Igaz is – ki kérdezett engem? Hogy van az, hogy erre még sohase gondoltam? Soha senki se kérdezett, írtam és beszéltem és ágáltam s hadakoztam – véleményem volt erről, meg amarról – szóltam életről, halálról, szerelemről, költészetről, magamról, gyerekről és asszonyról és cserebogárról... ügyeltem alanyra és állítmányra, lenge jelzőre és komoly főnévre, rideg számnévre, igekötőre és névutóra – ütemre és rímre –, hogy érthető és világos legyen, amit mondok: egyetlen helyes formája a gondolatnak, hogy könnyen fogja fel s el ne veszítse többé, akit megajándékozok vele. Feladványokat oldottam, csomókat vágtam ketté, erőlködtem, hogy közelebb jöjjenek kezdethez és véghez, a két pólushoz, hol még nem járt sarkutazó...

De ki kérdezett?

Nem mondom, jártak nálam is körkérdésekkel, ankétokkal, hogy mi a véleményem a divatról és hol ebédeltem legjobban. De ezeket elhárítottam, kitérő választ adtam, nem volt mit mondanom.

Legtalálhatóbb válaszaim – most veszem észre – el nem hangzott kérdésekre zengtek fel: miért csodálkozom hát a süket csöndben, hogy senki nem siet el velem – legjobb tanácsaim annak szóltak, aki már elpusztult tulajdon hibájából – miért csodálkozom hát, hogy senki nem követte?

Ki kérdezett?

Én megmondtam mindent előre – én láttam a fenyegető veszedelmet –, láttam a sötét felhőt, s tudtam a villámról, ami lecsap. Láttam őket születni s rohanni haláluk felé – láttam a bűnt, s megmondtam előre: ne így, ne ezt, átok és gyalázat lesz belőle. Nevén neveztem a vackort s az ízes gyümölcsöt – megmondtam, mi van belül –, miért nem válogattak hát, ahogy mutattam? Voltam helyettük a csatorna szennyében nyakig – és csattogott légszavaram a tiszta felhők közt, helyettük –, és elmondtam, mit láttam amott, mit gyötrődtem emitt, milyen a bűzös aljasság íze s milyen az illatos napsugáré – hát akkor miért hemzseg még mindig a pocsolya boldogtalanok lelkétől s miért magányosak a havas hegyormok? Én szóltam, hogy arra ne tessék menni – én szóltam, hogy erre van az út –, hát akkor miért vannak telve a gödrök? Én táblát állítottam szabad úszók és lubickoló gyerekek közé – miért puffadnak hát hullák a víz fenekén?

Én minderre megfeleltam – de ki kérdezett?

Senki se kérdezett, igazad van, közbeszóló. Nem is értek rá kérdezni. Mert megkérdezték a miniszterelnököt, hogy mi lesz a haza sorsa – és megkérdezték a kereskedőt, hogy mennyiért adja -, és megkérdezték a kalóriát, hogy fog-e sikerülni? Megkérdezték a cápát, helyes dolog-e a vegetariánizmus, megkérdezték a betegséget, hogy érzi magát, megkérdezték a poloskát, hogy lehetne a vérontást elkerülni? Megkérdezték a tüzet, egészséges dolog-e a jeges zuhany – megkérdezték a vizet, mitől szokott tűzbe jönni? Megkérdezték a madarat, hová repül, a napot, merre szállt?

De ki kérdezte az embert? Ki kérdezett, Homérosz? Ki kérdezett, Szókratész? Ki kérdezett, Gautama Buddha? Ki kérdezett, Názáreti?

Shakespeare, Goethe, Madách, Dante, Beethoven, Kant... ki kérdezett?

Ember, aki tudod – ember, aki láttad –, ember, aki nézted, figyelted, élted – tudtad, mielőtt volt, tudtad, mielőtt lett –, ordítottál, hogy közeledik – ki kérdezett?

Megváltó Atyaisten – aki tudod, hogy lehetne elkerülni, mit kellene tenni, hová kellene fordulni, hogy kellene csinálni –, ki kérdezett?

Ki kérdezett? Ne kérdezd – ordíts, ahogy a torkodon kifér, mert különben csönd lenne körülöttem –, ordítsd magad a kérdést, s hidd el a visszhangnak, hogy ő volt, s felelj a visszhangnak, hogy legalább a magad szavát halld.

ÉLET ÉS ZENE

Az ellenállás melódiái

„... s mert tudták, hogy az isteni harmónia az isteneké, megelégedtek azzal, hogy tisztára hangolt hangszereik dallamával mintegy bepillanthatnak ebbe az elérhetetlen tágasságba.”

Krasznahorkai László: *Az ellenállás melankóliája*

A zene képes megváltoztatni a fennálló viszonyokat, képes elbűvölni, de képes ellenállni is; képes a szilárd hitért, magasztos elvekért való kiállást közvetíteni, képes reményt adni; gondoljunk csak Beethoven *Fideliójára*, Verdi *Nabuccójának* szabadságkórusára, vagy (ezt a dallamot persze csak elképzelni tudjuk) *A walesi bárdok* hősiess, elszánt énekére Arany János balladájában.

A továbbiakban a kiállást, ellenállást a mű–szerző–megrendelő különös viszonyát szem előtt tartva vesszük szemügyre. Három olyan kompozícióról lesz szó, amelyben a zeneszerző valamilyen okból nem teljesen úgy valósította meg művét, ahogy azt a megrendelő – egy herceg, egy király, egy kormány – elképzelte, várta volna. A műveknek mindhárom esetben van egy különös, többé-kevésbé rejtett „második olvasata”. A hercegnek írt zenei „ellenállás” sikeres volt, elérte célját; a másik opusz rejtett üzenetét sohasem tudta meg a király; a harmadik kompozíció zeneszerzőjét és előadóit a gyilkos politikai hatalom megsemmisítette. Három alkotó, három megrendelő, három mű, három korszak – három teljesen eltérő szituáció.

(1) *Joseph Haydn* (1732–1809) évtizedekig állott udvari karmesterként az Esterházy-hercegek szolgálatában. A herceg 1772-ben igen hosszú ideig tartózkodott kismartoni kastélyában, és emiatt az udvari zenekar tagjai nagyon vágyódtak már a pihenés, a szabadság, bécsi családjaik után. Haydn, hogy figyelmeztesse urát a muzikusok kívánságára, az egyik hangversenyre új szimfóniát írt. Az új mű, a *fisz-moll (Búcsú) szimfónia* utolsó tételében váratlanul két zenész elfújta a gyertyát a kottatartón, hóna alá vette hangszerét, és távozott a teremből. Pár ütem után ismét két muzikus hagyta el hasonló módon a zenekart, és ez így ment mindaddig, míg csak a hangversenymester és pultársa maradt a pódiumon; befejezván a szimfóniát ők is elfújták a gyertyát, és távoztak. A herceg megértette a finom célzást: az egész udvartartás másnap visszaköltözött Bécsbe, és a muzikusok is megkapták a megérdemelt szabadságot.

(2) *Johann Sebastian Bach* (1685–1750) többszöri unsozás után 1747. május 7-én eleget tett a porosz király, II.

Frigyes meghívásának. A potsdami városi palotában a zeneszerző fűgát rögtönzött az uralkodó által megadott témára. Két hónappal később készült el az a Nagy Frigyesnek ajánlott kompozíció, amely a király témáján alapuló darabokat (két, régiesen „ricercar”-nak nevezett fűgát, tíz kánon és egy triószonátát) tartalmaz. Az összeállítás felirata *Musikalisches Opfer*, vagyis *Zenei áldozat*. A cím jelentése magától értetődően Bach hódolatteljes, a királynak szóló zenei felajánlására utal – legalábbis az utókor sokáig így gondolta. Tudnunk kell, hogy Frigyes hite nem volt kifejezetten elmélyült, sőt – korabeli beszámolók szerint – „már a templomok levegőjétől émelgés fogta el”. Bach a világias uralkodónak *látszólag* egy világi művet küldött, amely azonban – mára már tudjuk – valójában *szakrális* is. Ezt azonban a szerző – ismerte Frigyes szemléletét – nem hangsúlyozta ki, hanem kifejezetten elrejtette. Vajon miért így, és ilyen művet komponált Bach? Titkos nevelői cézzattal? Saját krédóképpen? A *Deus absconditus* (a rejtőzködő Isten) így megjelenítve/elrejtve?

A ciklus azáltal szakralizálódik egyértelműen, hogy az egyik legfajsúlyosabb tételbe – a *Hatszólamú ricercar*ba – Bach belekomponálta a Tízparancsolatot. A tételben szereplő *tíz téma* plasztikusan leképezi az egyes parancsolatokat. (Bővebben: Göncz Zoltán: *A hatszólamú ricercar szakrális kódjai*. *Magyar Zene*, 2011/1.) Például a III. parancsolat („Szenteld meg az ünnepnapot!”) esetében a III. téma (a többivel ellentétben) nem csatlakozik a főtémához, „tartózkodik a munkától”, „Sabbátot tart”. A VII. parancsolatnál a VII. téma – megszegve a „Ne lopj!” tiltást – az előző, VI. témától csen motívumot. A IX. téma (teljesen szokatlanul) azonnal *párban* jelenik meg – a IX. parancsolat a házasságtörést tiltja. A felebarát vagyonának megkívánására vonatkozó X. parancsolatot az egyre rövidebbé váló X. téma ábrázolja érzékletesen. Ezen túlmenően rafinált zenei megoldások, utalások révén több parancsolat kapcsolatba kerül Jézussal, egy imaginárius passiótörténetet kirajzolva. A tétel rejtett üzenetének megfejtése nyomán a ciklus címét és a dedikációt illetően az „*Opfer*” jelentése egy újabbal egészül ki: a keresztény egyház által tanított teljes és tökéletes áldozattal, a keresztal-

Élet és Világosság

dozattal. A *Thema Regium* (királyi téma) – Bach szándéka szerint – egy *másik királyt* is illet, azt, akinek egykoron „feje fölé illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya.”

(3) *Hans Krása* (1899–1944) prágai születésű zeneszerző és alkotótársa, Adolf Hoffmeister 1938-ban fejezte be a *Brundibár* című gyermekoperát. A mű egy állami pályázatra íródott, azonban Csehország 1939-es német megszállását követően már senki sem bírálta el a beküldött kompozíciókat. Az opera cselekménye igen egyszerű: Aninka és Pepi ek beteg édesanyjának tejre van szüksége a gyógyuláshoz, azonban nincs pénzük. Akárcsak Brundibár, a kintornás, ők is zenéléssel akarnak pénzt keresni, azonban senki nem figyel rájuk, sőt Brundibár, félve a konkurenciától, elkergeti őket. Szerencsére új barátokra lelnek; a Kutya, a Macska és a Veréb segítségével sapkájukba rengeteg pénz gyűlik, amelyet a gonosz és kapzsi Brundibár ugyan megpróbál ellopni, de lelepleződik. Az első előadásra 1942. november 27-én került sor egy prágai zsidó árvaház ebédlőjében. Ekkor Krását már a theresienstadti koncentrációs táborba deportálták, ahová – az 1943. júliusi transzporttal – a szinte teljes árvaházi kórust és a személyzetet is áttelepítették. Egyedül Hoffmeisternek sikerült elmenekülnie Prágából. A theresienstadti gettót, gyűjtőtábort nem a deportáltak megsemmisítésére használták, inkább egyfajta „mintavárosnak, mintatábornak” szánták, azt demonstrálandó, milyen humánusan bánnak

a kitelepített zsidó emberekkel. A „humanizmus” következtében az idehurcolt 144 000 emberből 33 000-en itt haltak meg, 88 000-en haláltáborokban. Az operát Theresienstadtban 1943. szeptember 23-án adták elő először, majd ezt követően még 55-ször. Az egyik 1944-es előadáson a Vöröskereszt képviselői elégedetten konstatálták, milyen jók az életkörülmények a gettóban, milyen boldogok a gyerekek. A gyerekek boldogságának oka valójában maga az opera volt, amelynek története róluk szólt, és azt a reményt tartotta ébren, hogy a zsarnokság, a gonoszság legyőzhető, a szabadság elérhető. A címszereplő negatív személyiségébe nem volt nehéz belelátni Hitler figuráját, aki – amint a győzedelmes zárókórus zengi – legvégül pórul jár: *Legyőztük Brundibárt, /Messzire menekült, /Dobszó és harsonák! /Hirdessék hőstettünk. /Szóljanak harsonák, /Zengjék az énekünk, /Zengjék a győzelmünk. /Társunk volt sok gyerek, /Hatalmas hadsereg. /Így együtt nem félünk. /Számíthattunk rád, /Elég volt éneked. /Nem kellett más, csak ez, /És sok jó barát! /Legyőzte Brundibárt.*

1944 szeptemberében a nácik propagandafilmet forgattak az előadásról. Amint a film elkészült, Krását, a gyerekeket és a zenészeket marhavagonokban Auschwitzba szállították, és legtöbbjüket azonnal az érkezés után elgázosították.

Három mű, három alkotó, három megrendelő, három korszak – három teljesen eltérő szituáció...

Göncz Zoltán

Van azonban egy szöveg a Bibliában, amely ennél tovább vezet. Ez pedig Ézsaiás könyvének 52-53. fejezetében leírt „az Úr szenvedő szolgájáról” szóló történet. Ezt az „Úr szolgáját” olyan kegyetlen kínszásokkal illetik, hogy eltorzult alakja már nem is szálnalmat, hanem borzalmat és megvetést ébreszt. (Ézsaiás 52,14.15; 53,2-3) E szenvedés az Úr szolgájának sajátos jele: ő a „fájdalmak férfia”. (Ézsaiás 53,3) Nagy szenvedése csak valami szörnyűséges bűnnek lehet az Isten által kirótt büntetése. (Ézsaiás 53,4) Valóban szörnyűséges bűnről van szó, de ez a bűn nem a szenvedő szolga bűne, hanem a mi bűnünk. (Ézsaiás 53,4-5)

Az ártatlan szolga ugyanis a „mi bűneinket hordozta” (Ézsaiás 53,11), sokak vétkét viselte, és a bűnösökért közbenjár. (Ézsaiás 53,12) Sőt, „odaadja engesztelő áldozatul életét” (53,10), és ezzel „igazzá tesz sokakat”. (53,11).

Sok magyarázatot hallottunk egzegétáktól arra vonatkozólag, hogy Ézsaiás könyvének második részében olvasható négy énekben szereplő „Úr szolgája” kicsoda. Az azonban biztos, hogy az újszövetségi Szentírás, és maga Jézus is saját magát tekintette az Ézsaiás könyvében megjövendőlt Úr szolgájának.

Jézust elhagyta az Atyaisten?

Jézust az Atya sohasem hagyta el. Ő maga mondta szenvedése előestéjén tanítványainak: „*elszéledtek [...] engem pedig magamra hagytok. De én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.*” (János 16,32)

Sőt, azt is mondhatjuk, hogy soha nem volt olyan közel Jézushoz az Ő mennyei Atyja, mint éppen akkor, amikor Ő, emberként úgy érezte, hogy Isten visszavonta érezhető jelenlétét a szívében. Ő is átélte az istenhíányt, de azért, hogy mi mindnyájan örökké egyek legyünk vele és az Atyával.

Így töltötte be Jézus Isten jóságos és titokzatos akaratát, és lett, „*az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét.*” (János 1,29)

Az ártatlan bárány a világ valamennyi bűnének következményeként rázúduló szenvedést elviselve „elveszi”, kiegyenlíti a világ összes bűnét, kezdettől a világ végéig elkövetett valamennyi gonoszságig.

Ezért köszönthette a feltámadt Jézus tanítványait és mindenkit e szavakkal: „*békesség nektek!*” (János 20,19)

Marx Ernőné, Zsuzsa

KITEKINTŐ

Akinek nincsenek elvei, semmije nincs

Mint közéleti újságíró, az elmúlt öt évben szinte kizárólag az elvszerűségről írtam. Elvszerűnek nemcsak a közéletben kell lenni, hanem a magánéletben is, és fordítva. Ezek nem állíthatók szembe, nem játszhatók ki egymással szemben, illetve nem választhatók el egymástól. Nem véletlen, hogy aki már a harmadik feleségét gyűri, az szemrebbenés nélkül fogja egyéb közéleti esküjét is átlépni, és fordítva. Könnyedén felejt el, hogy valamikor esküt tett a demokratikus Alkotmány megvédésére, de ugyanilyen felelőtlen esküt tesz egy nem demokratikus alaptörvényre is, és egyesek már az eskü pillanatában olyan „kiegészítést” tesznek, hogy az egy perccel korábban elmondott esküjüket nem tartják majd be. De amikor rákérdeznak, hogy az eskü vagy a kiegészítés a valódi fogadalom, mert pénz csak az esküre, a kiegészítésre nem jár, akkor az esküt és a pénzt választják, miközben a kiegészítéshez tartják magukat. Ez súlyos jellemhiba, elfogadhatatlan mentalitás, az ilyen emberekben nem lehet megbízni. Nincs az életükben semmiféle elv, amihez ragaszkodnának, ami irányítaná és meghatározná minden lépésüket, ezért kiszámíthatatlanok, megbízhatatlanok. Haszonelvűek és haszonlesők, akik azt gondolják, hogy semmilyen elv nem korlátozhatja a praktikizmust.

Sokszor lefolytatott meddő vita az elvszerűség és a praktikizmus viszonya. Az elvtelen emberek az elvszerűséget önmagáért való dolognak, felesleges luxusnak vélik, aminek semmi köze a sikerhez vagy az elérendő célhoz. Úgy gondolják, hogy a cél mindig a legrövidebb úton érhető el, keresztlágazólva minden elven, eszmén, morálon és ideán. Az erkölcsöt ósdi dolognak hiszik, és legtöbb esetben leszűkítik a szexuális bűnökre, más testi cselekedetekre, melyeket nem tudnak, vagy nem akarnak betartani, ezért eleve elvetik, és az ellenségei lesznek. Holott az erkölcs elsősorban elvszerűséget jelent, jellem, mentalitás, amely a bibliai igazságokra is elvszerűen válaszol. Először van elvszerűség és jellem, utána van erkölcs, amely az elvszerűségből fakad.

De az elvszerűség nemcsak a tízparancsolatra vonatkozik, hanem az élet minden területére. Aki demokrata, az tiszteli a törvényt, mert a demokrácia a jog uralma. De a jog elvekre épül. Vannak bizonyos elvek, amelyeket a jog és a törvény bástyáz körül, a törvény véd. Elv nélkül nincs törvény, ezért, aki nem tisztel elveket, az nem tiszteli a törvényeket sem, amelyek az elveket védik. Aki átlép elveken, az átlép törvényeken is, és aki átlép törvényeken, az elveken lépett

át. Akinek nincsenek elvei, vagy nem tisztel elveket, az egy öntörvényű ember. Miért ne lehetnék öntörvényű ember? Hol van abszolút elv és abszolút törvény, amit be kellene tartani? – kérdezik.

Ezt az újságot többnyire hívő keresztények olvassák, akik hisznek a Biblia igazságaiban. Nekik nem kell magyarázni, hogy vannak abszolút törvények és abszolút igazságok. Ha nem valami akarnok diktátor könyveként, vallásos irodalomként tekintenek a Bibliára, akkor azt láthatják, hogy a Biblia a világ objektív társadalmi, erkölcsi, szellemi törvényeiről beszél, amelyek szerint a világ működik. Ezek objektívek, mint a gravitáció. Képzelmek, hogy ez csupán egy felfogás, egy lehetséges magyarázata a testek viszonyának, de elég nagyot lehet esni, ha valaki egy magas ház tejéről gondolja átlépni a gravitáció törvényét. Az erkölcsi törvények ugyanilyenek, amelyekről azért beszél a Biblia, hogy ne ártsunk magunknak. Átléphetjük ezeket, de akkor az élet törvényeivel ütközünk, aminek borzalmas romlás és egyéni pusztulás lesz a vége. Nem azért mondja Isten, hogy ne tedd, mert egy zsarnok, hanem azért, mert szerető Atya, aki meg akar óvni, hogy a világ törvényszerűségeit figyelmen kívül hagyva ártsunk magunknak. Ugyanígy vannak természeti és társadalmi törvényszerűségek, amelyeket éppen úgy nem lehet figyelmen kívül hagyni, mint a gravitációt. S ezeknek a szellemi, erkölcsi, természeti és társadalmi törvényeknek az alapja mindig egy elv. Alapelvek állnak minden törvény mögött, a törvényszerűség maga az elv. Az Ige jelenti ki és testesíti meg ezeket az alapelveket, Az Ige az elv. Isten maga az elv. Az elv maga a létező és a létezés. Isten úgy hívja magát, hogy „vagyok, aki vagyok”. A fundamentum, a létezés, a világ szubsztanciája vagyok. Kezdet és a vég, az alfa és az omega. Az út, az igazság és az élet. Mindennek alapja és forrása. Maga a valóság. Minden élet és minden élet forrása. Ez az elv, az Ige, a „szólt és meglett”, „parancsolt és előállt” titka, ezek az alapelvek, törvényszerűségek alkotják az egész világot. Így működik a világ, az elvek szerint.

Ezért hatalmasat tévednek, akik azt hiszik, hogy nincsenek áthághatatlan alapelvek, az elvszerűség és a praktikus haszon szembeállítható. Ha elveink vannak, ha elveket követünk, akkor a világ törvényeivel összhangban maradunk, és azok megvédenek minket. Ha praktikusak akarunk lenni, sikert akarunk elérni, akkor ahhoz az elvszerűség az

Élet és Világosság

egyetlen maradandó és tartós út. A liberális párt, amely az elvszerűséget felváltotta a pragmatizmussal, és az elvek kontra pragmatizmus vitáját a pragmatizmus javára döntötte el, mert az látszott célravezetőbbnek, ma már nem létezik. Ha e helyett az elvszerűséget választja, még ma is élne, és nem fenyegetne egy totális diktatúra. Ez arra mutat rá, hogy a megromlott, és Isten ellenségének uralma alá került világ kínál mindig hasznosabb, gyorsabb és kívánatosabb utat, amely az elvek átlépésével jár, ahogyan az ördög kísértette Ádámot és Évát a kertben. Az emberek pedig naponta megismétlik Ádám és Éva rossz döntését, amikor az elvtelen utat választják, és a következménye is az lesz. Átszegezik magukat sok fájdalommal, kudarcba, vereségbe és pusztulásba kerülnek. De még ekkor sem ismerik fel, hogy a bajokat az okozta, hogy elvtelenek voltak.

Az elvek ezektől a rossz döntésektől védnek meg. Elvekhez nem akkor kell ragaszkodni, amikor láthatóan a haszonelvűség is egybevág az elvekkel, hanem akkor, amikor minden más a könnyebb útra csábít, a haszonelvűség kifejezőbbnek látszik. Az elv hit. Maga a hit. A nem látott és reményelt dolgok valósága. Amikor az ember számító, amikor a várható haszont mérlegeli, és annak reményében elutasítja az elveket, mert látszólag úgy ítéli meg, hogy az elvek a siker útjában vannak, kevésbé célravezetőek, akkor követi el élete legnagyobb hibáit. Amikor azt mondja, hogy szépek az elvek, de az „elvekkel nem megyünk semmire, most az ország sorsáról van szó”, akkor sodorja katasztrófába az ország sorsát. Az ember könnyen választja a rosszat és nehezen a jót. Meg kell nézni, hogy amikor az elvszerű

magatartás módjára figyelmeztetjük az embereket, ezer kétségük támad, hogy miképpen vezethet az majd eredményre. Előre akarnak tudni mindent. De amikor az elvtelenséget választják, fel sem merül az előrelátás gondolata, hogy mi lesz azután. Aki az elvet, az elvszerűséget választja, az a lényegre ragadja meg, amely utána átalakítja a látható dolgokat is. Az elv mindig a láthatatlan, az ember pedig a látható alapján választ, ami csalóka. Ezért adta Isten a Bibliát, az elvek gyűjteményét, az Igét, a lényegre az embernek, hogy aszerint éljen és aszerint járjon. A döntéseit azok alapján hozza meg. A bölcs ember az elv alapján dönt, azt választja, nem azt a csábító, kísértő rosszat, ami a szemei előtt van.

Titkot árulok el: amikor egyesek „prófeciáknak” nevezik azokat a cikkeimet, amelyekben előre megmondom, hogy mi lesz, s azok hibátlanul úgy lesznek, akkor semmi mást nem teszek, csak a helyzetet és a döntéseket az elvekkel vetem össze. A láthatatlan elveket megtagadták vagy elvszerűek voltak. Az alapján pontosan lehet tudni, hogy mi lesz ennek a következménye. Az elv mag. Jó mag, jó gyümölcsöt terem. Rossz mag rossz gyümölcsöt. Nem terem jó mag rossz gyümölcsöt és fordítva.

Ezért a bölcs ember azt mondja: ha mindenki más is megtagadja az elveket, ha senki más nem követ is engem, én akkor is az elvszerűséget választom, mert ebben van az élet, ebben van az igazság és ebben van az én erőm. Ha nem ezt választom, mindezt elveszítem, és rabszolga leszek.

Bartus László

HÍRMOZAIK

Bibliaiskolát indítunk

Egyházunk bibliaiskolát indít népfőiskolai jelleggel szórványaink házigazdáinak, de azoknak az egyháztagsajainknak, közösségeinket látogatóknak is, akik szeretnék bibliaismeretükben, dogmatikai-etikai tudásukban a keresztény élet, gyülekezeti szolgálat különböző kérdéseiben, jobban tájékozni.

Nagy hangsúlyt helyezünk a biblikus hit alapigazságait megértésére, a szentírási szövegek értelmezésének kiegyensúlyozott elsajátítására és arra, hogy a megértett dolgokat, hogyan hasznosítsuk személyes imaéletünkben, gyülekezeti gyakorlatunkban. A képzést havi egy alkalommal tartjuk szombatoként, váltakozó helyszíneken.

Első alkalom 2016. február 13-án lesz Nyíregyházán 11 órai kezdettel. Témánk az 1Mózes 1-11. alapján a teremtés-bűneset-ítélet-szövetség fogalomköre lesz.

A program iránt érdeklődők a gyülekezetek lelkészeinél jelentkezhetnek.

EGYPERCES ÁHÍTATOK

Egyperces áhítat minden napra

Február 1. hétfő

„*És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondák néked.*” (1Mózes 22,2)

Életünk drámai eseményeinél (ilyen gyermekeink elengedése és annak belátása, hogy nem a mi tulajdonunk, hanem az Úréi) szükségszerűen szólal meg bennünk a kísértő hang: vajon tényleg megéri-e ilyen szorosan alárendelni magunkat Isten akaratának? Bizony olykor nehéz belátnunk, hogy nem követel tőlünk szörnyűséget, és nem enged bele korrigálhatatlan helyzetbe, s mindez igaz akkor is, ha nem értjük azonnal az akaratát.

Február 2. kedd

„*Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.*” (Zsidók 10,14)

Lehetséges, hogy a mondatnak nem minden szavát értjük egészen pontosan. Azok értelme a teológusoknak is fejtorést okozhat. Az azonban biztos, hogy a Jézus áldozatáról szóló csodálatos üzenet hihetetlen távlatokat nyit meg előttünk.

Február 3. szerda

„*A jótékonyágról pedig és az adakozásról el ne felejtkeztek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.*” (Zsidók 13,16)

Nincs jobb „befektetés”, mint Istennek gyönyörűséget szerezni. De ha az előbbi mondat haszonelvű vonatkozásait töröljük, még fontosabbat mondunk. Ha nem érné meg, akkor is nagy boldogság és nagy kiváltság, ha a gyengébbeknek való szolgálattal a Mindenható kedvében járhatunk.

Február 4. csütörtök

„*...fogadást tett Jefte az Úrnak... (...)...valami kijön az én házamnak ajtaján..., mikor békével visszatérek..., legyen az Úré, és megáldozom azt egészen égőáldozatul.*” (Bírák 10,30-31)

A Biblia arra int, hogy az elköteleződéseinkből és fogadásainkból ne hiányozzék a bölcsesség és megfontolás, mert visszavonni azokat nem méltó hozzánk és az Úrral való kapcsolatunkhoz. Az elhamarkodott nagy szavak látványosak és lelkesítőek, főleg egy nehéz ütközet előtt, de

örültség is lehet az átgondolatlan fogadkozásból. Arról nem is beszélve, hogy az ilyen hebehurgya kijelentésekkel szeretteinket is végveszélybe sodorhatjuk.

Február 5. péntek

„*...a Moáb királya... vette az ő elsőszülött fiát... és égőáldozatul megáldozta a kőfalon.*” (2Királyok 3,26.27)

Van értelmes kockázat és áldozat, amibe egy szülő nagy aggodalommal és fájó szívvel beleengedheti saját gyermekét, örökösét is. De fiainkért felelősség terhel minket az örökkévaló Isten előtt. A saját céljaink megvalósítása vagy bármiféle taktika oltárán (kőfalán) feláldozni őket pogány esztelenség és istentelenség.

Február 6. szombat

„*...Krisztus... egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.*” (Zsidók 9,28)

Hogy Istennek velünk kapcsolatban „mi éri meg”, azt felfogni is alig tudjuk. Egy biztos, Ő a teremtésnél is nagyobb ajándékot adott, amikor Krisztust értünk engesztelő áldozatként odaadta, hogy bűneink eltöröltessenek, és üdvösséget nyerjünk. Kifoghatatlan a hálánk ezért.

Február 7. vasárnap

„*Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégttetnek.*” (Máté 5,6)

Vannak emberek, akiket az igazság kérdése egyáltalán nem foglalkoztat. Másokat akkor érdekel, ha az ő igazságukat csorbítani próbálják. De „éhezni és szomjúhozni” az igazságot, az az igaz ember útja. Mert természetesen nemcsak a saját jogai felől közelít a kérdéshez, hanem fáj neki az embertársai elleni igazságtalanság. Másrészt minden döntésében keresi az isteni igazság mozgatórugóit, vagy megvallásának kötelezettségét, és ezt vállalja a döntés következményeitől függetlenül. Az ilyen hozzáállás nélkül lehet hatalmi pozícióban átmenetileg, de boldog semmiképpen nem lesz.

Február 8. hétfő

„*...nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.*” (2Péter 1,18-19)

Élet és Világosság

Ezen a földön mindent be lehet árazni. Nemcsak élelmiszert, használati tárgyat, ingatlant lehet kereskedelmi értéke szerint jellemezni, hanem szolgáltatásokat is.

Az apostol a földi fizetőeszközöket „veszendő holminak” nevezi, akkor is, ha nemesfémekre hivatkozik. Az ár, amit Isten megváltásunkért fizetett, az ezen a földön nem kerülhet kereskedelmi forgalomba, nem tudunk érte semmit igazán adni, de részesei lehetünk Isten végtelen jóságából és irgalmából.

Február 9. kedd

„...nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.” (Filippi 2,6-8)

Csodálatos példát követünk, amikor a Mester küldetésén végigtekintünk. A megváltást vagy annak képviselését nem lehet hatékonyan az emberek között valóságosan megvalósítani, csak ha az ember önmaga hatalmi biztonságát feladja. Jézus, amikor önként kiszolgáltatta magát, tudatos áldozatot vállalt. Hasonló áldozathozatal nélkül (ha a kereszthordozás a mi esetünkben nem is olyan véres, mint az övé) nem szolgálhatjuk Isten megváltó akaratát.

Február 10. szerda

„Mekövezték... Istvánt, aki imádkozott, és ezt mondta: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!” (Apostolok cselekedetei 7,59)

István végzetét a nyílt, egyértelmű prédikációja okozta. Ebben a beszédben többek között azt is érzékeltette, hogy a fanatikus vallásosság önmagában nem üdvözítő érték, hanem kötelező szembenéznünk bűneinkkel, elrendezetlen dolgainkkal, és keresnünk kell Isten igazságát. A fenti mondaton kívül az is utolsó szavaihoz tartozik, hogy imádkozott gyilkosaiért, és nem tette felelőssé őket haláláért. Az emberek kivetették maguk közül, de tudta, hogy van, aki örökre magához fogadja őt.

Február 11. csütörtök

„...mikor ama te mártíroznak, Istvánnak vére kiontatott, én is ott álltam és helyeseltem az ő megöletését...” (Apostolok cselekedetei 22,20)

Egy kései nyilvános bűnvalló imádság szavai állnak előttünk. Ma is Istvánról van szó, aki nem tudhatta, hogy egyik bírāja, aki nevét adta ehhez a nyilvános lincseléshez, később őnála is nagyobb hirdetője lesz az evangéliumnak. Ha így nézzük, semmiképpen nem mondhatjuk azt, hogy áldozata fölösleges volt.

Február 12. péntek

„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. (Máté 5,11)

Talán a legnehezebben a szidalmazást, háborgatást és a gonosz hazugságokat tűrjük. Nehéz ezeket elviselni, mert ha tiltakozunk is ellenük, valami mindig rajtunk ragad. Jézus arra tanítja követőit, hogy egészen bizonyosan tapasztalatukká lesz az Őerte való szidalom és méltatlan támadás. Ez azonban ne sértse önérzetünket, sőt győzzön meg bennünket arról, hogy bizonyosan a jó oldalon állunk.

Február 13. szombat

„Háromszor megostoroztak, egyszer mekövezték, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem.” (2Korinthus 11,25)

Pál mögött egy tapasztalatokkal és élményekkel teli élet áll már akkor, amikor a gyülekezet meghitt melegében egymással viszálykodó atyafiaknak ezt a levelét írja. De mik is az apostol tapasztalatai? A mekövezés és megostoroztatás a bűnözőknek járó fizetség, a hajótörés pedig a munkavégzéssel összefüggő példátlan kockázat. Mégis megéri ezt vállalni a Krisztus követésért. Ami a belviszályt és frakciózást illeti, az biztosan fölösleges bántást, és a közös, szép ügy zátonyra futtatását jelentené. Tehát ha Isten Országáért valamit vállalnunk kell, az ne a kicsinyes emberi összeférhetlenség terhe legyen!

Február 14. vasárnap

„Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” (Jakab 1,22)

Vannak, akik úgy vélik, eleget tesznek akár az isteni elvárásnak is (de társadalmi közegüknek mindenképpen), ha például jelen vannak az igehirdetés eseményén, az istentiszteleten. Ha meg tudják jegyezni azt is, ami ott elhangzott, az külön büszkeséggel tölti el őket. A cél azonban nem ez, hanem hogy bátorítást kapjunk Isten akaratának gyakorlati követésére. A jó prédikáció mindenképpen válaszút elé állít. Döntenünk kell, elkötelezzük-e magunkat az isteni érték mellett vagy továbbra is vele ellentétben határozunk meg mozgásunkat.

Február 15. hétfő

„...megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is.” (Zsidók 11,36)

A levél ismeretlen szerzője a hitűsökről beszél, akiknek nem csupán rosszmájú ismerőseik piszkálódó megjegyzéseit kellett elviselniük hitbeli meggyőződésük miatt, hanem fizikai bántalmakat, megszegyenítést vagy akár szabadságkorlátozást is. Nyilván választhattak. Vagy feladják a számukra életet jelentő hitet, és belesimulnak egynemű környezetükbe, vagy belátják, hogy amit képviselnek, az kihívás a világ számára. A szerző szerint nem bánták meg, hogy az utóbbi utat választották. Gondold végig, nem az a baj, hogy olykor kételyeid vannak, sokkal inkább az, hogy semmi kockázatot nem akarsz vállalni hitedért.

Élet és Világosság

Február 16. kedd

„...a fejedelmek megharagudtak Jeremiásra, és megverték őt, és vetették a fogházba... és sok napig volt ott...” (Jeremiás 37,15.16)

A prófétai hivatás kockázatos tevékenység. Az ilyen ember ugyanis nem a saját véleményét mondja, sőt abban sem dönthet, hogy beszél vagy hallgat. Arról kell szólnia, amit megbízója terhelt rá, függetlenül attól, hogy mi lesz ennek a következménye. A „fejedelmek” nem szeretik, ha prófétáik mást képviselnek, mint amit ők alattvalóik felé közvetíteni szeretnének. A prófétát azonban ez nem befolyásolhatja. Természetesen nem minden szembenállás Istentől való. De dönts el, kinek az igaza fontosabb, egy földi zsarnoké vagy az Örökkévaló Istené.

Február 17. szerda

„...megköveztetett Nábót és meghalt...” (1Királyok 21,15)

A bibliáismerő olvasó tudja, ki volt Nábót, vagy az életére törő királyi házaspár, Akháb és Jezábel. Maga a történet sem ismeretlen. Sőt, Biblián kívüli feljegyzések is szólnak arról, hogy az izraeli Akháb király életében (főleg kapzsi és becsvágyó felesége, Jezábel bujtogatására) sokan belementek abba, hogy a honfoglalás kori, isteni földosztás alkalmával nyert családi vagyont a királyi kótyavetyén átengedjék az uralkodó birtokába. Nábót elhárította a „kedvező” árajánlatot, és nem azért, mert többet akart volna. Ragaszkodni akart az atyai örökség pénzre le nem fordítható értékéhez. Még csak az életed sem fog kockán, mégis könnyen lemondanál a bátorság, a becsületesség, a tisztesség ősi atyai értékeiről...?

Február 18. csütörtök

„Mondták neki a tanítványok: Mester, most akartak téged megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy?” (János 11,8)

A mai igénk a Lázár feltámasztása történetéből való. Mikor a Mester értesül barátja súlyos betegségéről, nem indul azonnal a segítségére, noha hívják. A tanítványok érteni vélik a kényszerű várakozást, hiszen Jézus halálos fenyegetést kapott. Megdöbbenő őket, hogy most a halálhír megérkezésekor mégis el akar menni Lázár sírjához. Ez végképp nem megy a fejükbe. Most már végképp helytelenítik az odamenetelt, hisz immár úgyis mindegy. A Mestert azonban félreértik. Soha – így most sem – féltette önmagát. Világos példát adott arról, hogy ha barátaink bajban vannak, a kockázatvállalás természetes. Az ő életük fontosabb, mint önmagunk megóvása. A késlekedés csak a feltámadás örömeinek előkészítése. A tanítási program szerve része.

Február 19. péntek

„Megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknak bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, akikre nem volt

méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiiban. És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet.” (Zsidók 11,37-39)

Végigolvasni is nehéz olykor milyen az útjuk a hithősöknek. Nemcsak az elképesztő szenvedés ráz meg bennünket, hanem az a különös befejezés, hogy meg sem ériük sorsuk jobbra fordulását, ügyük diadalát. Hitük azonban rendíthetetlen abban, hogy jó oldalon kötelezték el magukat, és megérte vállalni a kockázatot, mert az „ígéret” a maga idejében áldást jelent, s az ő áldozathozataluk is beépül a csodálatos isteni tervbe. Bátorít bennünket ezeknek a mártíroknak a példája. Szégyellnénk, ha a köreinkben ma sokkal kisebb szenvedések lehetősége, és az azoktól való félelem bennünket meggátolna abban, hogy korunk hithősei legyünk.

Február 20. szombat

„...Dávid igen nagy szorultságba jutott, mert a nép arról beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősítette magát az Úrban, az ő Istenében.” (1Sámuel 30,6)

A leendő királyt is hasonló veszteség érte, mint szabad csapatának tagjait. De már most, majdani feladatára készülve meg kell tanulnia, hogy a jó vezető nem teheti első helyre a maga kárigényét, és hogy mindenért ő felel. Azt is megtanulhatjuk tőle, hogy ebben a kritikus helyzetben nem kapkodni vagy védekezni kezd, hanem „az Úrban, az ő Istenében” erősíti meg magát, vagyis nem enged az abszolút értékekből akkor sem, ha élete forog kockán. Így lehetséges, hogy az Úr nevében újra győzelemre vezetheti az övéit.

Február 21. vasárnap

„...a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott.” (1Királyok 17,3-4)

Illés régi történetét is jól ismerjük. Isteni büntetés az aszály, melyet éppen a prófétának kell meghirdetnie. A csapás azonban őt is éri, neki is mindennapi létfenntartási gondjai lesznek. Ez így helyes, nem sértődhetünk meg azon, ha a bűnös vezetői döntések eredményeként bekövetkező hátrányok, melyeket esetleg isteni megbízásból nekünk is szóvá kellett tennünk, minket is sújtanak.

Bibliai történetünk azt is példázza, hogy az ilyen próbatételek idején sem nélkülözzük teljesen az isteni gondviselést.

Február 22. hétfő

„...esküdjetek meg kérlek, nekem az Úrra, hogy amint én irgalmasságot cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cselekedtetek majd az én atyámnak házával...” (Józsúé 2,12)

Ráháb, Jerikó nyilvánosházának madámja, a város lakóival együtt éli az ostromlott közösség zaklatott min-

Élet és Világosság

dennapjait. A többiekkel ellentétben azt is tudja, hogy a város híres, vastag falai sem fogják megvédeni őket a honfoglalóktól. A vészhelyzetben legalább családját szeretné biztonságba juttatni, és ezért egyezik meg a befogadott és elrejtett kémekkel abban, hogy a győztesek hozzájuk is irgalmasak lesznek. Nem feledkeznek majd meg a diadal mámorában arról, hogy a maga idejében ő is megvédte a felderítőket. Vajon Ráháb leleményessége példa számunkra, vagy különös módon abban kell őt példaképnek tekintenünk, hogy mindig fel kell ismernünk Isten útját, és azt hogy hogyan állhatnánk az Ő akaratának jó oldalára?

Február 23. kedd

„Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlőbe, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. Monda pedig Mikeás: Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam.” (1Királyok 22,27-28)

A mai szövegünkben említett próféta egyedülként képviseli a józan valóságot, és az isteni látást. Négyszáz udvari „kollégája” a király kegyeit keresi, és azt mondja, amit az első számú vezető hallani akar, aki ugyan nem véletlenül figyel Mikeás szavaira, de mégis elviselhetetlen számára, hogy valaki nála jobban tudja, mit hogyan kell tenni. Ezért nem állhat meg előtte az igazság követe sem. A próféta azonban nem mondhat mást, és nem kertelhet még a király előtt sem. Bár csak ma is minél több bátor ember állna ki Isten határozott véleménye mellett, ahelyett, hogy udvari próféta státuszra törekednék.

Február 24. szerda

„Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok, akik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt.” (Lukács 11,28)

Egy elragadtatott kegyes meghatottan beszél azokról, akik az örökkévalóságban az atya vendégei lehetnek. Jézus azzal hökkenti meg őt és mindannyiunkat, hogy talán még személyes üdvösségünknel is szebb, boldogítóbb megtartani Isten megértett beszédét. Most csak erre koncentráljunk!

Február 25. csütörtök

„...ott volt az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta a táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot.” (2Mózes 34,28)

Az is lehetséges, hogy nem tervezett vallási bűjt kapcsolódik össze a kijelentés formába öntésével. Ismerjük azokat a művészeket, alkotókat, vagy az élet olyan forró pillanatait, amikor egyszerűen megfeledkezünk mindenről, mert az ügy mindennél fontosabb. Mózes most birkózik azokkal a szavakkal, melyek az emberiség alapvető mondatai lesznek. Onnantól kezdve mindaddig, amíg a világ világ. Mi ehhez képest a táplálkozás és anyagcsere amúgy döntő sürgetése.

Február 26. péntek

„Abban az időben pedig Heródes király elkezdett kegyetlenkedni némelyekkel a gyülekezetből valók közül. Megölette pedig Jakobot, Jánosnak testvérét, fegyverrel.” (Apostolok cselekedetei 12,1-2)

Az aktuális kiskirályok soha nem túrték az ő kegyeiktől függetlenül létező szabadszellemi köröket. Eddig nem így volt, de most Heródes váltott, és ellenszenvét megsemmisítő gyűlöletben juttatta kifejezésre. Azt sem tarthatjuk természetellenesnek, hogy ez a rendkívüli próbatétel először a tanítványi belső kör egyik oszlopos tagját, János testvérét, Jézus unokatestvérét, Jakobot érinti. Mert ha ez a kezdet, a nagyok álljanak itt is az élre.

Február 27. szombat

„A bírúk pedig letépetvén ruháikat, megvesszőztették őket. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlőbe vetették őket, megparancsolva a tömlőtartónak, hogy gondosan őrizze őket. Ki ilyen parancsolatot vévén, vetette őket a belső tömlőbe, és lábaikat kalodába szorította.” (Apostolok cselekedetei 16,22-24)

A testi fenytés ma már törvényesen elfogadhatatlan. Büntetik azokat a (hatósági vagy magán-) személyeket, akik hatalmi helyzetükkel visszaélve kezdet emelnek embertársaikra. A szabadságkorlátozás ma sem kizárt. Azonban, ha nem is ilyen konkrét formában, a hűséges tanítvány ma is átéli nap mint nap a korhú vesszőfutást. Mindez nem annak a jele, hogy Isten nem tud bennünket megvédeni, vagy hogy valamit elrontottunk volna, és megérdemeljük. Még belső imakamránkban sem szabad ilyen kijelentéseket tennünk. Egyszerűen ez is jele egy igazságtalan korban annak, hogy jó úton járunk.

Február 28. vasárnap

„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Timóteus 4,2)

Szeretnénk tudni, hogy annak, amit teszünk van-e fogantatja és értelme. Ha nem, akkor inkább „nem fárasztjuk magunkat”. Hívó emberként azonban tudjuk, hogy az Isten országa nem e világból való, az üzenet nem a miénk, nem önmagunkat képviseljük. Mint az elvetett magnál, itt is a titok gazdája maga a kinyilatkoztatást adó Isten. Ami emberileg alkalmatlannak tűnik, az az ő elgondolásában a legtermékenyebb pillanat lehet. Ne habozz hát!

Február 29. hétfő

„Az első pillanatban ugyan semmiféle fenytés nem látszik örvendetiesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.” (Zsidók 12,11)

A „fenytés” esetünkben az isteni próbatétel földi helyzetünkben, kapcsolatainkban való megtapasztalhatósága.

Élet és Világosság

Háborgunk az igazságtalanság, méltánytalanság, az indokolatlannak tűnő terhek miatt. Pedig eszünkbe juthatna, hogy ez is a „gyümölcsstermés” folyamatához tartozik. Jó zsefnek utólag „megérte” a rabszolgának eladatás és az igazságtalanul elszenvedett börtönének lelki, testi terhe is, hisz később magas beosztásba került. Ezt azonban nem látta előre. Meggyőződésünk, hogy akkor is megmaradt

volna hívő léleknek, ha nem lesz belőle Egyiptom alkirálya. De a szenvedések és méltánytalanságok nélkül nem is vált volna jó vezetővé. Próbáid idején add át tehát magadat annak a gondolatnak, hogy Isten esetében is valamilyen „gyümölcsöt” érlel titokban és ezért várj bizakodva és türelemmel.

-ig

HÍRMOZAIK

Hétköznapi hősök

E 2015-ben indított programunkban halmozottan hátrányos helyzetű családokon segítünk. 50 ezer forint értékben gyűjtünk számukra egy olyan célra, ami életükben éppen a legsürgetőbb: iskolaszerek, tűzifa, kályha, ágy, mosógép, hűtő, ruhanemű, gáztűzhely, stb. A támogatók által kapott segítséget az utolsó fillérig a rászorulóakra költjük.

Az elmúlt évben 30 esetben tudtunk segítséget nyújtani. Itt tájékozódhatnak és olvashatnak beszámolókat:

www.hetkoznap.hu

MET a Civil Rádióban

Júliustól minden vasárnap 17 órától egy órás műsort (Kényes egyensúly) sugároz a Civil Rádió, melyet kollégáink szerkesztenek. Az adás az FM 98-on fogható vagy a civilradio.hu Mossst menüpontja alatt.

Minden adást aznap 23 órakor illetve kedden de. 10 órakor megismételnek.

A korábbi beszélgetéseket megtalálják itt: <http://metegyhaz.hu/kenyes-egyensuly.html>

Képes beszámolók

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, híreket folyamatosan frissülő honlapunkon (www.metegyhaz.hu) láthatnak, és megtalálják bennünket a Facebook-on is – mind az egyházat, mind a Wesley Stúdiót.

Adományozás

Hálás köszönet folyamatos támogatásukért! Ha általános munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken (melyet kérésre postázunk), vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: info@metegyhaz.hu. Banki utalás esetén számlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja!

Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

Élet és Világosság

AJÁNLO

FILM

A szüfrazsett (*Suffragette*)

Színes, feliratos, angol filmdráma, 106 perc, 2014

Rendező: Sarah Gavron

Forgatókönyvíró: Abi Morgan

Szereplők: Carey Mulligan, Helena Bonham-Carter, Meryl Streep, Brendan Gleeson, Anne-Marie Duff, Romola Garai, Ben Whishaw

A nők szavazati jogáért folytatott harcot először békés, majd radikálisabb eszközökkel vívta Angliában Emmeline Pankhurst (Meryl Streep) és követői. A film főhősnője, Maud (Carey Mulligan) története egyszerre szívszorító és inspiráló – akár szabadságát, családját, életét is áldozná az egyenjogúságért.

„Kedves Mr. Steed!

Átgondoltam az ajánlatát, és nemet kell mondanom. Tudja, mégis szüfrazsett vagyok. Azt mondta, senki nem figyel a magamfajtára. Ezt nem tűrhetem tovább. Egész életemben tisztelettudóan tettem, amit a férfiak mondtak. De megjött az eszem. Se többet, se kevesebbet nem érek magánál. Mrs. Pankhurst azt mondja, ha a férfiak küzdhetnek a szabadságukért, akkor a nők is küzdhetnek a saját szabadságukért. Ha a törvény szerint nem láthatom a fiamat, harcolok a törvény megváltoztatásáért. A magunk módján mindketten bakák vagyunk. Mindketten az ügyünkért harcolunk. Én nem árulom el az ügyemet. Maga elárulná a magáét? Ha másként hitte, tévedett velem kapcsolatban. Őszinte híve: Maud Watts”

KKS

KÖNYV

Annette Dumbach–Jud Newborn:

Sophie Scholl és a Febér Rózsa

Park Kiadó, 2014

Volt egyszer egy német kamaszlány, Sophie Scholl. Szerette a zenét és szeretett olvasni. Érdekelte a politika és a filozófia. Evangélikus volt, és komolyan vette a hitét. Bár óvónőnek tanult, és a gyerekek nagyon szerették, arra vá-

gyott, hogy egyetemre járhasson. Szorgalmas, okos és önálló fiatal nő volt, aki ragaszkodott a családjához. 21 éves koráig talán csak egyszer lázadt, amikor fiúsan rövidre vágatta a haját. Akkor viszont úgy érezte, hogy tovább nem viselheti el azt a gyilkos diktatúrát, amelyben él. Az állandó félelmet és a megsemmisítő agy mosást. A háborút, ami – bár ezt sosem tudta meg – elrabolta tőle az öccsét. Ezért röplapokat szerkesztett a bátyjával és a barátaikkal, amelyekben ellenállásra szólították fel a németeket. A diktatúra végrehajtói azonban leleplezték, elfogták, kivallatták, és halálra ítélték. Még nem volt huszonek éves, amikor lefejezték, mert le merete írni, amit gondolt, és mert egyáltalán volt bátorsága gondolkodni.

KKS

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

Azért, hogy hitünkért, meggyőződésünkért vállalt szenvedésünk történetei az alábbiak, nem kezeskedem. Talán csak viccesek és elgondolkodtatóak.

Valaki egyszer arról számolt be nekem, hogy egy illető kritizálta lelkészi szolgálatomat, mire ő engem védve, ahogy fogalmazott, adta neki a kását! Őszintén szólva jól esett, hogy kiállt mellettem, de azon már többször gondolkodtam: mi lehetett az a kása?

Egy házi istentiszteleten a házigazda a következőket imádkozta: „Emlékezz Úr Jézus, hogy a múltkor kis híján megverekedtem a Te nevedért a kocsmában.” Arra már nem emlékszem, mondtunk-e erre áment a végén.

Egy közel hatvanéves ember arról mesélt nekem, hogy még most is érzi a pap ujjainak helyét az arcán, amit az a hittanóráról való szökést feltételezve alkalmazott helytelen kézrátételként. Ezután valóban nem ment hittanóra, sem pap közelébe.

Iklódy László

RÍMELŐ

Iványiné Sinka Magdolna:

KÜLDETÉS

(ApCsel 26,19)

*Király, nem voltam engedetlen...
Nem szóltam mást, csak azt a furcsa fát,
Bűnnel vitt harcból győztes trófeát...
Amit szerettem, eltemettem.*

*Damaszkusz lett örök mementóm.
Lovam lábához hullva láttam Őt,
Halál folyóján győztes hídverőt.
Hazám kivert. Kizárt a templom.*

*Rabszolga lettem, kenetlen kántor,
Volt büszke hérosz – ma béklyós vándor,
De küldetés lobog felettem.*

*Vallom a számmal, vallja a vérem,
Hogy nincsen üdv, csak Egyetlen Névben,
Király, nem lettem engedetlen.*

